BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 165 • Ağustos / Tebax 2013 • Fiyatı / Biha: 2 YTL

MISIR'DA ASKERİ DARBE...

İÇİNDEKİLER

3
MISIR'DA ASKERİ DARBE...

6
ABDULLAH ÖCALAN TÜRK BURJUVAZİSİNE
NE VAAT EDİYOR?

13
HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE KARŞI İSYAN HAKLIDIR!
GEZİ DİRENİŞİ HAKLI BİR İSYANDIR!

16
RUS MAOİST PARTİSİ (RMP)'NİN
RUSYA ÜZERİNE ÜLKE RAPORU
10. ULUSLARARASI KONFERANSA KATKI

22
BURJUVA DEMOKRASİSİNİ BİLE SAVUNMAYAN "SOSYALİST"LERİMİZ...

29
AKP'NİN „İLERİ DEMOKRASİ" MASKELİ FAŞİZMİNE HAYIR!
EGEMENLERİN İKTİDAR DALAŞINDA PAYANDA OLMAYA HAYIR!
UMUT GERİCİLİĞİN HER TÜRÜNE KARŞI İSYANDA...
KURTULUŞ DEVRİMDE! "HER YER TAKSİM!"

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi:
K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: www.bolsevikparti.org
E-Mail Adresi: mail@bolsevikparti.org · Tel. & Fax: 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 2 YTL, £ 1.50, 2 EURO

MISIR'DA ASKERİ DARBE...

3 Temmuz saat 20.00 de Baasçı faşist Mısır Ordusu bundan bir yıl önce halk oyuyla cumhurbaşkanlığına seçilmiş olan Muhammed Mursi'ye „Artık Mısır'ın Cumhurbaşkanı olmadığını", „Mursi'nin Mısır'da çözümün aktörlerinden biri olmadığını" deklare etti. Aynı anda Mursi'nin atadığı başbakan Hişam Kandil hakkında temyizde olan bir davada, temyiz mahkemesi onun hakkındaki 1 yıllık mahkûmiyet kararının onaylandığını ve başbakanlıktan azledildiğini açıkladı.

Mısır saati ile saat 20.00 de başta Mursi tarafından Genel Kurmay Başkanlığı ve Savunma Bakanlığına atanan Abdulfettah el Sisi, bütün kuvvet komutanlarını yanına alarak

* El Ezher Şeyhi Ahmed et Tayyip,
* Mısır Kıpti Ortodoks Kilisesi Patriği Kardinal Tovadros,
* Kendine Ulusal Kurtuluş Cephesi (UKC) adını veren, seçimlerde fazla bir varlık gösteremeyen, batıda "liberal" olarak tanıtılan örgütün liderlerinden eski Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu Başkanı Muhammed el-Baradey,
* Nur Partisi Genel Başkanı Celal Merra,
* Tahrir meydanında günlerdir toplanan ve Mursi'nin istifası taleplerini getiren "Temerrüd" (İsyan) Hareketinin temsilcileri olarak tanıtılan kimi kişilerin katıldığı ve canlı yayınlanan basın toplantısında şu açıklamaları yaptı:

-Mursi'nin cumhurbaşkanlığı geçerli değildir.

-Anayasa askıya alınmıştır.

-Anayasa Mahkemesi başkanı geçici olarak cumhurbaşkanlığı görevine vekâlet edecektir ve anayasal açıklamalar yapma yetkisine sahiptir.

-Anayasa Mahkemesi Başkanı, seçim yapılana kadar cumhurbaşkanlığı görevini yürütecektir.

-Uzmanlardan oluşacak teknokrat bir hükümet kurulacak. Anayasa için taslak oluşturacak, bu taslak için ulusal çıkarlar gözetilecek, gerekli önlemler alınacak.

Mısır ordusu Mısır halkı için bütün barışçıl protestolara da izin verecektir.

-Bu adım vatanın selameti, ulusun birliği açısından atılmak zorunda kalınmıştır

-Hukukun üstünlüğü çerçevesinde bu rolü üstlenmiş bulunuyoruz. Ulusal kurumlar devrede olacak ve karar verici kurumlar çalışacak. Bütün taraflar uzlaştıktan sonra seçimler yapılacaktır.

-Ulusun yeniden inşasında hiç bir güç dışlanmayacak, bütün güçlerin katılımı sağlanacaktır.

El Sisi bu açıklamaları yaptığı sırada Tahrir Meydanında toplanmış olan yüz binlerce kitle çoktan "devrim kutlamaları"na başlamıştı, açık faşist bir askeri darbeyi coşkuyla selamlıyordu.

Bunun karşısında başka meydanlarda toplanmış yüz binler de darbeyi lanetliyor, kan ve can pahasına bu darbeyi kabul etmeyeceklerini söylüyordu.

Mursi'nin bu kitleye ulaşan son mesajında Mursi, darbeyi kabul etmediğini, kendisinin Mısır'ın seçilmiş cumhurbaşkanı ve ordunun da kumandanı olduğunu açıklıyor, taraftarlarını şiddet kullanmaksızın darbeye karşı direnmeye çağırıyordu.

Mursi ve bir yıldan bu yana görünürde iktidar partisi konumunda olan Müslüman Kardeşler örgütünün 300 kadar liderine yurtdışına çıkış yasağı getirirken Cumhurbaşkanlığı konutu da ablukaya alınmıştı. Darbecilerin kontrolü altında olan Mısır devlet TV dışındaki TV kanallarının yayını engellenmişti.

Aslında iki gün önceden tarihi bildirilmiş bir askeri darbe idi bu.

Mısır'da Baasçı faşist bürokrat elitin Ocak 2011'deki halk ayaklanması ertesinde o zamana kadarki şefleri olan Mübarek'i "feda" etmek zorunda kalmaları ertesinde, yapmak zorunda kaldıkları ilk seçimde siyasi iktidarı Müslüman Kardeşler örgütüyle paylaşmak zorunda kalmaları hiç istemedikleri bir sonuçtu. Seçimlerden birinci parti olarak çıkan Müslüman Kardeşler örgütü siyasi iktidar mevkilerini kendi lehine ve egemen Baasçı bürokrat elit aleyhine genişletmeye başladığında, yerleşik iktidar sahiplerinin en başta ordunun, "güvenlik güçleri"nin, yargının, devlet bürokrasisinin devrim ve demokrasiyi savunma adına "direnişi" başladı. Mursi'nin yeni Anayasa'nın hazırlanması aşamasında, ordunun yetkilerini geçici olarak kendinin üzerlenmesini istemesi ile ordu ve bürokrasinin esası ile Mursi arasındaki geçici ittifak da bozuldu. Bu noktadan itibaren Mısır'ın yarı resmi yayın organı El Ahram'ın daha 1 Temmuz'da başlıkta ilan ettiği gibi Mursi'nin kaderi belli olmuştu: Ya istifa ya Azil! 1 Temmuz'da Ordu Mursi'ye 48 saat mühlet verdi. 48 saat içinde ya "siyasetçiler" vatanın ve milletin çıkarları gereği anlaşacaklar, ya da ordu "gerekli adımları atacaktı".

Bu gerekli adımların bir bölümü zaten kamuoyu oluşturma konusunda Müslüman Kardeşlerin seçim kazanması ertesinde çoktan atılmaya başlanmıştı. Anayasa'da Şeriat'a atıflar – bu atıfların Mübarek dönemi Anayasasında da var olduğu unutulup, unutturularak - ülkenin Ortaçağ karanlığına götürüleceğinden endişeli kitleyi sokağa dökmek için ustaca kullanıldı. Ocak 2011'in kazanımlarının şimdi de Müslüman Kardeşlerin şeriatçı diktatörlüğü tarafından yok edileceğinden korkan, sübjektif olarak daha fazla demokrasi ve özgürlük isteyen, bunun için sokağa çıkan on binlerce, yüz binlerce insanın haklı protesto ve taleple-

ri, kendi iktidarlarının kirli "mücadelesini" yürüten Baasçı bürokrat elit tarafından askeri darbenin kaldıracı olarak kullanıldı.

"Her yer Tahrir! Her yer Direniş"! 2011 Ocağının Mübarek'i silip süpüren devrimci isyanının bu muhteşem sloganı, 2013 Temmuz'unda askeri darbe kutlamalarının sloganı oldu. Bu, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin örgütsüzlüğünün doğal sonucudur. Ne yazık ki, örgütsüz halkın haklı talep ve mücadeleleri egemen sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşının aracı/kaldıracı olarak kullanılabilmekte, her "yarı devrimi" bir "tam karşı devrim" izleyebilmektedir. Yine de hiç bir şey boşa değildir. Emekçi yığınlar bu mücadelelerde kendi siyasi deneyimlerini edinmekte, öğrenmektedir.

Ne biri ne öteki! Biz ne İslam soslu „muhafazakâr demokrasi", ne de güya laiklik adına savunulan Baasçı / Kemalist diktatörlüklerden yanayız. Bunlar gerçekte aynı sömürücü sınıfların değişik kesimlerinin işçiler emekçiler üzerindeki diktatörlükleridir, yoktur birbirlerinden özde farkları.

Fakat burjuvazinin egemen olduğu yerde, bu gerçeği hiç unutmadan, biz mümkün olan en geniş demokrasiden de yanayız. Doğrudan demokrasinin araç ve gereçleri ne kadar gelişkin olursa, işçi ve emekçilerin bilinçlenmesi ve örgütlenmesi için imkânlar o ölçüde artar. Bu yüzden biz ne adına olursa olsun askeri darbelere ilke olarak karşıyız. Halkın oyuna, sonuç ne olursa olsun saygı gösterilmesi bizim burjuva demokrasisinden de minimum talebimizdir. Çoğunluğun adına, çoğunluğu temsil etme iddiasıyla, azınlığın hiçe sayılmasının burjuva anlamda demokrasi ile ilgisi olmadığı gibi; çoğunluk iradesinin yokmuş sayılması, sadece kendinin "halk" diğerlerinin hiç sayılması da o demokrasiden o kadar uzaktır.

Bu yüzden Mısır'daki askeri darbeyi lanetliyor, bu darbeye hangi gerekçe ile olursa olsun destek verenleri kınıyoruz! Türkiye /Kuzey Kürdistan'da Mısır'daki darbeye gıptayla bakıp, ona öykünen darbecileri lanetliyoruz.

Hiç kimsenin seçilmiş bir hükümeti seçim dışı bir yolla devirme hakkı yoktur.

Devrim evet, işçi sınıfının ve emekçi yığınların çoğunluğunun ona sahip çıkmasını gerektirir.Yoksa devrim değildir.

Biz işçilerin, emekçilerin gerçek demokrasi ve özgürlüğü ancak kendi siyasi iktidarlarında gerçekleştirebileceklerinin bilincinde, işçileri, emekçileri bujuvazinin iktidar dalaşının parçası olmamaya çağırıyoruz. İşçiler ne Kemal'in, ne Tayyip'in, ne Sisi'nin, ne Mursi'nin askerleri değildir! Olmayacaktır.

Kendi iktidar mücadelemiz için; gerçek demokrasi ve özgürlük için; sömürüye karşı, yeni bir dünya için, sosyalizm için bilinçlenmeye, ÖRGÜTLENMEYE!

5.7.2013

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)

ABDULLAH ÖCALAN TÜRK BURJUVAZİSİNE NE VAAT EDİYOR?

2013 yılının ilk günlerinde başlayan bir "barış" süreci yaşanıyor. Pazarlıklar yürütülüyor. Süreç kırılgan olmakla beraber, devam ediyor. Abdullah Öcalan'ın 21 Mart 2013'te, Amed Newroz'un da okunan mesajı tarihi bir belgedir. Öcalan ile devletin hangi temelde birleştikleri, uzlaştıkları çok net olarak Newroz mesajında formüle edilmiş durumdadır. Bu yüzden özel olarak, bu yazımızda Öcalan'ın Newroz mesajı üzerinde duracağız.

Öcalan'ın Newroz konuşması, gayet ajitatif bir konuşmadır. Fakat Newroz konuşmasının o ajitasyon kesimleri dışta bırakıldığında, Newroz konuşmasının temel tezi şudur:

"Bugün yeni bir dönem başlıyor. Silahlı direniş sürecinden, demokratik siyaset sürecine kapı açılıyor. Siyasi, sosyal ve ekonomik yanı ağır basan bir süreç başlıyor; demokratik hakları, özgürlükleri, eşitliği esas alan bir anlayış gelişiyor."

Newroz mesajının merkezi düşüncesi budur. Yeni bir dönem başlıyor. Silahlı direniş süreci kapanıyor, yeni bir demokratik siyaset süreci başlıyor. *"Artık silahlar sussun, fikirler ve siyasetler konuşsun noktasına geldik. Ben, bu çağrıma kulak veren milyonların şahitliğinde diyorum ki; artık yeni bir dönem başlıyor, silah değil, siyaset öne çıkıyor. Artık silahlı unsurlarımızın sınır ötesine çekilmesi aşamasına gelinmiştir."*

Burada söylenenler genel laflar değil. Öcalan Newroz konuşmasında, silahların nasıl susacağı, siyasetin nasıl yapılacağı konusunda da bir yol haritası sunuyor. *"Silahlı unsurların sınır ötesine çekilmesi aşamasına gelinmiştir"* diyor. Öcalan, gerillanın sınır dışına çekilmesi işaretini Newroz konuşmasında verdi. Öcalan'ın Newroz konuşmasından 35 gün sonra, 25 Nisan 2013'te Kürdistan Topluluklar Birliği (KCK) başkanı Murat Karayılan Kandil'de basın açıklaması yaptı ve gerillanın 8 Mayıs 2013'ten itibaren sınır dışına çekilmeye başlayacağını açıkladı.

Ulus Devlet Modeli sona mı erdi?

Abdullah Öcalan, *"Bu bir son değil, yeni bir başlangıçtır. Bu mücadeleyi bırakma değil, daha farklı bir mücadeleyi başlatmadır. Etnik ve tek uluslu coğrafyalar oluşturmak, bizim aslımızı ve özümüzü inkâr eden modernitenin hedeflediği insanlık dışı bir imalattır"* diyor. Öcalan'a göre, *"etnik ve tek uluslu coğrafyalar"* dönemi sona ermiştir. Ulus devletler ona göre, aslımızı-özümüzü inkâr eden modernitenin bir dayatmasıdır! Öcalan bunları söylüyor ama günümüz dünyasının gerçekliği ne? Günümüzün dünyasında, emperya-

lizm her alanda egemenliğini sürdürüyor. Emperyalizm, hem emperyalist merkezlerde, hem de bağımlı ülkelerde ulus devletleri egemenliğinin sürdürülmesinde bir araç olarak kullanıyor. Emperyalizmde ulus/devlet modelinin kaldırılması, ancak söz konusu ulus devletinin emperyalist sömürünün önünde bir engel olduğunda gerçekleştirilir. O halde çok uluslu bir devletin yerine, birden fazla ulus devlet geçer. Ya da aşırı merkeziyetçi bir ulus devlet yapısı yerine yerel özerkliklerin yer aldığı bir gelişme yaşanır. Her halükarda bugün ulus devlet modelinin egemen olduğu bir dünya gerçekliği var. Öcalan'a göre; demokratik modernite ile ulus devleti aşma iddiası yalnızca Kemalist ulus devleti aşmak değildir. Bu esasında kendi tabanını kandırıp, Türk devletine eklemleme teorisinin gerekçelendirilmesidir. Neden Öcalan ulus devlet istemiyor? Şu anda uluslar arası konjonktür henüz Birleşik bir Kürt Ulus Devleti kurulmasına uygun değil. Andaki durumda ulus devleti kuracak gücü yok. Bunu diyecek yerde diyor ki; ulus devlet aşılmıştır. Ulus devlet istiyoruz ama şu anda bunu yapacak gücümüz yok denilmiyor. Bunu ama örneğin Barzani çok açık söylüyor. Benim hedefim ulusal devlet, ama yapabildiğimiz budur diyor Barzani. Şartlar müsait değil. Apo ne diyor? Özgürlük ulus devletini aşmaktadır diyor.

T.C, gelinen aşamada - en azından burjuvazinin önemli bir kesimi ve şu andaki AKP hükümeti açısından - Türkiye Türklerindir ırkçı söyleminden, geri adım atmıştır. Türkiye'de milliyetler yoktur inkârcılığından vazgeçmiştir. T.C, gerçekleri biraz daha kendisine uydurmuş ve Kürtlerin varlığını kabul etme noktasına gelmiştir. Kimi gerçeklerin görülmesi, biraz daha modernleşmesi, T.C.'nin ulus devlet olmaktan vazgeçtiği, TC devletinin ulus devlet olmaktan çıktığı vs. anlamına gelmiyor. Erdoğan ağzını her açtığında, "tek vatan, tek bayrak, tek ulus" söylemlerini tekrarlayıp duruyor. Günümüzün gerçekliğini inkâr etmek ve ulus devlet modelinin sona erdiğini söylemek Kürt halkını kandırmaktır.

Öcalan ve Demokratik Modernite

PKK kurulduğunda ilan ettiği hedefi, kapitalist modernitenin sınırları içinde Birleşik Demokratik Kürdistan'ı kurmaktı. Yani hedef etnik temele dayalı ulus devletti. Yirmi yıl önce bu hedeften vazgeçildi. Öcalan "*Kapitalist moderniteye karşı demokratik modernite"*yi savunduğunu iddia ediyor. Öcalan, kapitalist modernitenin ötesine geçme iddiasında. Bu ulus devlet düşüncesi, aslında modernitenin dayattığı ve bizim özümüze aykırı olan bir şeydir diyor Öcalan. Ona göre yeni mücadele döneminin hedefi, kapitalist modernitenin ötesinde yepyeni bir şey. Mücadelenin şimdiki hedefi bu. Kapitalizmin egemenliğini sürdürdüğü dünyamızda, tespit edilen yeni hedefin gerçekleşme imkânı sıfırdır. Bunun bir gerçekliği yok. Bu kapitalist modernitenin ötesine geçen ulus-devlet dışında bir şey yok bugünkü şartlarda. Var olan devletler çeşitli biçimlerde kapitalist ulus devletler. Öcalan, kapitalist devletlerin varlığını sorgulamadan, onlar içinde alttan demokrasiyi yaşayacağını iddia ediyor! Bu esasında var olan kapitalist sistemi sorgulamayan, işçi sınıfına ve emekçilere burjuvazinin iktidar olduğu şartlarda, onlara rağmen kendi iktidarımızı yaşarız diyen, sivil toplumcu bir kandırmacadır. Aslında burjuvazinin uydurduğu bir kandırmacadır. Başka bir şey değil. Eğer buna demokrasi diyorsan, kapitalist devlet içerisinde demokrasiyi yaşarsın. Burjuva demokrasisinin sınırlarını genişletebilirsin. Ama sömürüyü orta-

dan kaldıramazsın. İşçi sınıfı gerçek anlamda iktidar olmaz. Sonuç olarak onun dediği olmaz. Öcalan'ın bu görüşleri eğer iyi niyetse, hayaldir. Neden hayaldir? Kapitalizmin egemenliği şartlarında, ezilen ulusların özgür iradeleri ile kendi kaderlerini kendilerinin belirlemesine izin verilmiyor. Çok uluslu ülkelerde, ulusal sorunda hukuki eşitsizlikler devam ediyor. Ulusların ayrılma haklarını özgürce kullanacakları ortam yaratılamıyor. Zoraki birliktelikler temelinde, ulusların sömürgeleştirildiği bir sistem demokratik olamaz. Ulusların gönüllü birlikte yaşamasının ön şartı, zoraki birliklerin parçalanmasıdır. Ulusların gönüllü birlikte yaşamasının ön şartı, uluslar arasında tam hak eşitliğinin sağlanmasıdır. Ulusların birlikte yaşaması, eşitlerin özgür birliği temelinde olmalıdır. Gerçek demokraside, hiçbir ulusa, hiçbir dile imtiyaz hakkı yoktur, olmamalıdır. Gerçek demokraside, hiçbir ulusal azınlığa sınırlama getirilemez. Gerçek demokraside, uluslar nasıl yaşayacaklarına kendi özgür iradeleri ile karar vereceklerdir. Gerçek demokrasi, ulusların kendi kaderlerini kendilerinin belirlediği, bir ulusun nasıl örgütleneceğine kendisinin karar vereceği bir sistemdir. Gerçek demokrasi, her milliyetin kendi dilinde konuşma, eğitim yapma ve bütün ilişkilerde dillerini kullanma hakkının sağlanmasıdır. Gerçek demokraside, hiçbir dil başka bir dil üzerinde imtiyaz kuramaz. Her milliyet kendi dilini kullanacak ve diller arasında tam bir eşitlik sağlanacaktır. Kapitalist modernitenin ötesine geçmek, yukarda saydığımız kimi ilkelerin gerçekleşmesi ile olacaktır.

Bu ilkelerin gerçekleşmesi ancak Demokratik Halk Devriminin, onun devamında sosyalizmin zaferine bağlıdır. Sömürgeci güçlerin iktidarı şartlarında, ülkelerimizin demokratikleşeceği ve herkesin kardeşlik hukuku içerisinde yaşayacağı savları kitleleri kandırmaktır.

Modern Ötesi Toplum Nasıl Kurulacak?

Bu modern ötesi toplum nasıl kurulacak? O bağlamda da Öcalan'ın görüşleri var. Bunun ana ayakları ne olacak? Kürdistan ve Kürt meselesi nasıl çözülecek? Şöyle diyor Öcalan:

"Bugün kadim Anadolu'yu Türkiye olarak yaşayan Türk halkı bilmeli ki Kürtlerle bin yıla yakın İslam bayrağı altındaki ortak yaşamları kardeşlik ve dayanışma hukukuna dayanmaktadır."

Öcalan'ın birinci dayanak noktası ve referansı İslam'dır. Çünkü bin yıl önce zaten Kürtlük, Türklük ulusal bilinci henüz yoktu. O günkü hukuk neydi? Kürt ağaları kendi ülkeleri Kürdistan bölgesinde kendi tebaalarını sömürüyordu. Onlar, Osmanlı ordusuna belli sayıda asker vermek zorundaydı. Vergi vermek zorundaydı. İlişki böyle bir ilişkiydi. Osmanlı devleti kendisini "Türk" lük üzerinden tanımlamıyordu, bu anlamda kendisi Türk değildi. Osmanlı sülalesi çıkış noktasında Türk/Türkmen etnik kökenli olmasına rağmen, kendini etnik köken üzerinden tanımlamıyordu. Belirleyici olan Osmanlı sülalesine hizmetti. Osmanlı devletinde esas referans İslam dini idi. Devlet kendini din üzerinden tanımladığı için, Müslüman taban Hıristiyanlara karşı bir imtiyaza sahipti. Hıristiyan nüfusa ek vergiler bindiriliyordu. Fetihlerde elde edilen talan gelirleri ve toplanan gelirler, Osmanlı devletinin bütçesini oluşturuyordu. Öcalan, sadece bu Osmanlı'yı övmekle yetinmiyor. Türklerin, Malazgirt savaşı ile birlikte Anadolu'ya gelmelerini de övüyor. Burjuvazinin bin yıldır bu topraklarda birlikte yaşıyoruz söylemini, Öcalan da üzerlenmiş görünüyor. Bilindiği gibi Malazgirt savaşı ile birlikte Türkler,

Anadolu'ya ayakbastı. Öcalan, 1071 Malazgirt savaşını temel alarak, bin yıla yakın İslam bayrağı altında birlikte yaşıyoruz diyor. İşte *"Kürtler, Türkler kardeşlik içinde birbirleriyle bin yıl birlikte yaşıyorlardı, kadim Anadolu"* vb, anlayışı esasında feodalizmin adeta cennet olarak gösterilmesidir. "*kardeşlik ve dayanışma hukukuna"* dayalı bir yaşam varmış bin yıllık! Feodal ağaların egemenliği altında *"kardeşlik ve dayanışma hukuku"* varmış! Bu açıkça tarihsel gerçeklerin inkârı ve Osmanlı ve öncesinin şirin gösterilmesidir. Osmanlı devleti, askeri güç temelinde fetihlere dayanan merkezi feodal bir devletti.

Devam edelim: *"Gerçek anlamında, bu kardeşlik hukukunda fetih, inkâr, ret, zorla asimilasyon ve imha yoktur, olmamalıdır."* Burada "kadim" Türk devletine yağ çekiliyor. Newroz'da toplanan, bu mesajı huşu içinde dinleyen yüz binlerce Kürt emekçisi coşku ile alkışlıyor bu söylenenleri. *"İnkâr, ret, zorla asimilasyon ve imha yoktur"* diyor Öcalan. Alparslan ile Anadolu'ya gelen Türklerin tarihi, fetih, savaş ve diğer halkları köleleştirme tarihidir. Öcalan, hayalinde yeni tarih yazıyor ve tarihsel gerçeklikleri bir kalem darbesi ile yok edeceğini sanıyor. Ama yanılıyor.

"Kapitalist Moderniteye dayalı son yüzyılın baskı, imha ve asimilasyon politikaları; halkı bağlamayan dar bir seçkinci iktidar elitini, tüm tarihi ve de kardeşlik hukukunu inkâr eden çabalarını ifade etmektedir. Günümüzde artık tarihe ve kardeşlik hukukuna ters düştüğü iyice açığa çıkan bu zulüm cenderesinden ortaklaşa çıkış yapmak için hepimizin Ortadoğu'nun temel iki stratejik gücü olarak kendi öz kültür ve uygarlıklarına uygun şekilde demokratik modernitemizi inşa etmeye çağırıyorum."

Öcalan'a göre; Osmanlı'da baskı, imha ve asimilasyon yok. İmha, baskı ve asimilasyon T.C'nin kurulması ile başlamış! Osmanlı ve Müslümanlığın esas olduğu dönemde, *"kardeşlik ve dayanışma hukuku"* varmış! Fakat bu kardeşlik hukuku, Kemalist cumhuriyet döneminde bozulmuş ve inkâr siyaseti esas alınmış! Osmanlı ve Müslümanlığın esas olduğu dönemde, kardeşlik ve dayanışma hukuku yoktu. Newroz mesajı, bu noktada adeta AKP'nin dikte ettiği bir mesajdır. Öcalan'ın söyledikleri, AKP'nin Osmanlıcı görüşleridir. Türk milletini gerçekten değişik etnisitelerin bir üst kimliği olarak gören, herkes kendi etnisitesini yaşasın, biri diğerine üstün olmasın, biz hep Müslümanlık çerçevesi içinde birleşelim diyen AKP'nin birebir tekrarıdır bu bölüm. Öcalan'ın söylediklerini Erdoğan'da söylüyor. Öcalan devam ediyor:

"Ve kardeşlik hukukuna ters düştüğü iyice açığa çıkan bu zulüm cenderesinden ortaklaşa çıkış yapmak için hepimizin Ortadoğu'nun temel iki stratejik gücü olarak kendi öz kültür ve uygarlıklarına uygun şekilde demokratik modernitemizi inşa etmeye çağırıyorum."

T.C.'nin kurulması ile birlikte yapılanlar kardeşlik hukukuna uymuyor! Türkler ve Kürtler, Ortadoğu'nun temel iki stratejik gücüdür. Bunlar kendi öz kültür ve uygarlıkları ile uygun şekilde demokratik moderniteyi inşa edeceklerdir. Hangi temelde? O bin yıllık kadim *"kardeşlik ve dayanışma hukuku"* temelinde! *"Zaman ihtilafın, çatışmanın, birbirlerini horlamanın değil, ittifakın, birlikteliğin, kucaklaşma ve helalleşmenin zamanıdır."*

Tayyip Erdoğan mecliste konuşuyor. Apo Amed meydanında konuşuyor. Şimdi Apo Müslümanlık temelinde Osmanlıyı modernite temelinde yeniden inşa edelim diyor. Türkler ve Kürtler iki eşit güç olarak bu işi yapacak!

TBMM'nin Kuruluşundaki Ruh

Modern ötesi toplumun Osmanlı'daki temeli kondu. Şimdi 20. yüzyıla geliyoruz:

"Çanakkale'de omuz omuza şehit düşen Türkler ve Kürtler; Kurtuluş Savaşı'nı birlikte yapmışlar, 1920 meclisini birlikte açmışlardır. Ortak geçmişimizin önümüze koyduğu gerçek; ortak geleceğimizi de birlikte kurmamız gerektiğidir. TBMM'nin kuruluşundaki ruh, bugün de yeni dönemi aydınlatmaktadır."

TBMM'nin kuruluşunda ki ruh nedir? TBMM kurulduğunda önüne koyduğu hedef nedir? TBMM kurulduğunda hedef Osmanlı'yı, sultanı ve sultanlığı kurtarmaktır. TBMM'nin kuruluşunda, işçilerin emekçilerin temsilcileri yoktu. Birinci mecliste, bürokratlar ve din adamları egemendi. Büyük Millet Meclisi kurulduğunda, isminin başında Türkiye yoktur. Meclis kendini Osmanlı devletinin bir meclisi olarak kavramaktadır. Padişah "esir"dir. Birinci meclisin amacı, padişahı kurtarmak, Osmanlı devletinin Türk nüfusuna dayanarak ve diğer Müslüman nüfusu da Türkleştirerek bir ulus devlet olarak egemenliğin sağlanmasıdır. BMM'nin kuruluşundaki ruh budur.

Öcalan Misak-ı Milli'yi Savunuyor

Şöyle yazıyor Öcalan:

"Tüm ezilen halkları, sınıf ve kültür temsilcilerini; en eski sömürge ve ezilen sınıf olan kadınları, ezilen mezhepleri, tarikatları ve diğer kültürel varlık sahiplerini, işçi sınıfının temsilcilerini ve sistemden dışlanan herkesi çıkışın yeni seçeneği olan Demokratik Modernite Sistemi'nde yer tutmaya, zihniyet ve formunu kazanmaya çağırıyorum." Geçmişle ilgili olarak bin yıllık Osmanlı ve Müslümanlığa gönderme yapan Öcalan'ın gelecek için " Stratejik iki halk"ın Ortadoğu'yu nasıl şekillendireceği konusunda somut önerisi şöyle:

"Tıpkı yakın tarihte Misak-i Milli çerçevesinde Türklerin ve Kürtlerin öncülüğünde gerçekleşen Milli Kurtuluş Savaşı'nın daha güncel, karmaşık ve derinleşmiş bir türevini yaşıyoruz."

İkinci Kuvay-ı Milliyecilik! Hangi temelde? "Misak-ı Milli" temelinde. Misak-ı Milli ne? Milli Yemin anlamına gelen Misak-ı Milli, Osmanlı Mebusan Meclisi'nin 28 Ocak 1920'deki gizli oturumunda kabul edilen ve altı maddeden oluşan belgedir. Bu belge daha sonra Kemalistler tarafından hep atıfta bulunulan temel, "kurucu" belgedir. Misak-ı Milli, Batum, Batı Kürdistan, Halep, Musul, Kerkük ve Süleymaniye'yi içine alır. Öcalan Türk burjuvazisine diyor ki; biz Ortadoğu'nun iki kadim halkı ve stratejik halkları olarak, yeniden bir milli kurtuluş savaşı verip Misak-ı Milli çerçevesinde, Misak-ı Milli sınırları içinde daha büyük bir Türkiye'yi birlikte kurabiliriz. Öcalan, burada söylediklerini daha önce de söylemişti. Ama burada yeni olan şudur: Artık her iki taraf ta resmen ve alenen aynı şeyleri söyleme noktasına gelmiştir.

Devam edelim:

"Son doksan yılın tüm hata, eksiklik ve yanlışlıklarına rağmen bir kez daha yanımıza, mağdur edilmiş, büyük felaketlere uğramış halkları, sınıfları ve kültürleri de alarak bir model inşa etmeye çalışıyoruz. Tüm bu kesimleri; eşitlikçi, özgür ve demokratik ifade tarzının örgütlenmesini gerçekleştirmeye çağırıyorum.

Misak-i Milli'ye aykırı olarak parçalanmış ve bugün Suriye ve Irak Arap Cumhuriyeti'nde ağır sorunlar ve çatışmalar içinde yaşamaya mahkûm edilen Kürtleri, Türkmenleri, Asurileri ve Arapları birleşik bir "Milli Dayanışma ve Barış Konferansı" temelinde kendi gerçeklerini tartışmaya, bilinçlenmeye ve kararlaşmaya çağırıyorum."

Esasında Öcalan'ın programı birinci aşamada Misak-ı Milli sınırlarının yeniden kurulmasıdır. Bu esasında Türk burjuvazisinin geçmişte açıkça savunamadığı ve bugün açık-

ça savunduğu bir programdır. Öcalan ve AKP aynı programı savunuyor. Öcalan, Irak ve Suriye'nin Misak-ı Milli sınırları dışında kalmasına üzülüyor. Irak ve Suriye, Misak-ı Milli içinde olsalardı, ağır sorunlar ve çatışmalar yaşamazlardı! Öcalan'ın yeni modeli, Misak-ı Milli'nin yeniden kurulmasıdır. Bu model ama aynı zamanda Türk burjuvazisinin de modelidir. Devam ediyor Öcalan:

"Zamanın ruhunu okuyamayanlar, tarihin çöp sepetine giderler."(...) "Bu toprakların tarihselliğinde önemli bir yer tutan "BİZ" kavramının genişliği ve kapsayıcılığı dar, seçkinci iktidar elitleri eliyle "TEK"e indirgenmiştir. "BİZ" kavramına eski ruhunu ve pratiğini vermenin zamanıdır."

Ne için? Misak-ı Milli sınırları için! Bin yıllık kadim eşitlikçi geleneğimizi, Müslümanlık temelinde yeniden yaratmak için! Ulus devlet modeli artık eskimiştir! Neden? Çünkü şu anda gerçekten de Kürt devleti kurma imkânının olmadığının görüldüğü yerde, ulus-devlet modelinin miadını doldurduğu noktasına varılıyor! Bu esasında Kürt halkını kandırmadır.

Öcalan ve Din

Devam: *"Bu Newroz hepimize yeni bir müjdedir. Hz. Musa, Hz. İsa ve Hz. Muhammed'in mesajlarındaki hakikatler, bugün yeni müjdelerle hayata geçiyor, insanoğlu kaybettiklerini geri kazanmaya çalışıyor."*

Bu söylenenler, bu savunulanlar Marksizmi de ilerleten onu da aşan modern ötesi bir kurtuluş projesi adına savunuluyor! Yani din, Müslümanlık dini, Misak-ı Milli sınırlarını temel alan, Kürtlere esasında özgürlüğü bugüne kadarki ulusal devletler çerçevesinde, o ulusal devletlerin varlığı ortadan kalkmaksızın, kendi bölgelerinde yerel özerkliği kurtuluş olarak gösteren bir çözüm öneriliyor. Ortak Din ve Misak-ı Milli temelinde Türk burjuvazisine, eğer bizimle birlikte hareket ederseniz iki stratejik güç olarak, Ortadoğu'yu yeniden şekillendirebiliriz deniyor.

Öcalan'ın bu tezleri yeni değil. Esasında 1993'te de savunduğu buydu. 1999-2000'de İmralı'da da savunduğu bu görüşlerdi. Daha yakalandığı anda dediği şey esasında bugün yaptığı şeydir. Yakalandığında „Eğer bana izin verirseniz, ben Türk devletine büyük hizmetler sunabilirim" demişti. Gelinen aşamada, Öcalan'ın söylediklerini burjuvazi de söylüyor. Bu söylemlerde hemen hemen AKP ile Öcalan arasında söylem birliği bile var. Artık bu anlamda sorun, Öcalan açısından çözülmüştür.

Burjuvazinin Programı ve Vizyonu

Türkiye burjuvazisinin ihtiyaçları, Türkiye burjuvazisinin programı uygulanıyor. Ve Öcalan burada kullanılıyor. Türkiye'de iktidar içinde, egemen sınıfların bir bölümü bu savaşın böyle bitirilemeyeceğini 1990'da gördü. Ve dediler ki, biz bu stratejiden vazgeçip Kürtleri kendimize eklemlemeliyiz. Burjuvazi açısından ne yapılması gerekiyordu? Burjuvazi PKK ile anlaşıp, PKK'yi kendi gücü haline getirmek için kolları sıvadı. Öcalan geldiği yerde dedi ki, ben buna hazırım. Bu programa sahip burjuvazi iktidarda giderek ağırlığını arttırdı. Buna paralel olarak bu yönde adımlar attı. Türkiye burjuvazisinin bu kesiminin bir gelecek vizyonu vardır. O vizyon yeni Osmanlıcılıktır. O vizyon, Ortadoğu'daki Kürtleri, Türkiye'nin gücüne ekleyerek büyüme vizyonudur. Türkiye'nin Ortadoğu'da büyük güç olma ve bütün dünyada da Türklüğü, T.C etrafında

toparlama vizyonunu var. Bu vizyonda, ilk hedeflenen şey Misak-ı Milli, onun etrafında büyük konfederal yapı oluşturma, bu konfederal yapı içerisinde, Türki Cumhuriyetleri esasında AB'ne benzer bir yapının içinde birleştirmektir. Ama bunun ön şartı olarak Türkiye'de Kürt sorununu çözmek ve Kürtleri Türklere eklemlemek gereklidir. Ve bugün uygulanan siyaset evet Türk burjuvazisinin bu siyasetidir. Abdullah Öcalan, bu siyaseti esasında devlete çok daha önce önerdi. Devlet içinde fakat sorunu PKK'yi askeri araçlarla, savaşla ezeceklerini, yok edeceklerini düşünenler egemendi. Bu süreç içinde, burjuvazinin kendi içindeki iktidar mücadelesinde, savaş yanlısı kesim önemli ölçüde tasfiye edildi. Özel sermayeli büyük burjuvazinin Kürt siyaseti, bugün belirleyici hale geldi. Ve bu noktada Öcalan ve burjuvazinin siyaseti üst üste bindi. Gelinen yerde Öcalan bu siyasetin bir aracıdır. Şimdi barış sürecinin başlamasının nedeni budur.

Bir anlamda 1993'ten bu yana Türk devleti değişmiştir. Öcalan'da büyük bir değişiklik yoktur. Newroz konuşması, AKP'nin siyasi iktidarı şahsında devletin onayını alan bir konuşmadır! Konuşma, AKP-Öcalan ortak yapımıdır. Devlet ile Öcalan anlaşmıştır. Öcalan ve devlet, şimdi halkı buna ikna ederek, işi çözmeye çalışmaktadır. Bu arada hem PKK için de hem de devlet içinde, savaş isteyenleri devreden çıkarmanın tek yolu halk desteğidir. Onun için Akil Adamlar seçildi. Tabii ki silah bırakma hemen olmayacaktır. Çünkü silah bırakma, gerçek anlamda silah bırakma da değildir. Çünkü PKK stratejik iki gücün bir ayağı olarak, Ortadoğu stratejisinde Türk burjuvazisinin, Kürt burjuvazisine de belli ölçülerde pay veren stratejik ortalıkla Ortadoğu'daki yayılmanın askeri ayaklarından biri olmaya adaydır. Bu anlamda silahsızlanmak, Türk devletine karşı bir silahsızlanmadır. Bunun yanında PKK savaş yürüten bir güç olarak, Türk devleti açısından, Batılı emperyalist devletler açısından da, özel kuvvetler olarak İran'a karşı, o bölgede Batının ve Türkiye'nin planlarına ters düşen güçlere karşı kullanılacaktır. Öcalan buna da hazırdır.

Sonuç

Gelinen yerde, bu amaçlarla bir savaş yürütülmesi Kürt ulusu açısından da gerekli değildir. Bu noktada savaş bu amaçlara da terstir. Bu amaçları elde etme açısından savaşa gerek yoktur. Onun için barış diyoruz. Her savaş belli bir siyasetin devamıdır. Bu savaşta binlerce insan öldü. Ülkelerimizde, Türkler ve Kürtler arasında, emekçiler arasında düşmanlık gelişti. Gelinen yerde savaş ezilen bir ulusun kendi hakları için mücadele etmesi rotasından çıkmıştır. En iyi halde pazarlık masasında daha ne kadar alabilirimin savaşıdır bu. Biz böyle bir savaştan yana değiliz. Bu anlamda bu barış sürecine sahip çıkıyoruz. Bu savaş, ülkelerimizde ki demokratik gelişmeyi engelliyor. Pazarlık amacıyla sürdürülen bu savaş bitsin artık. İşçi sınıfı açısından hiç bir yararı olmayan bir savaş bu. Tam tersi artık gelişmenin önünde engel. Daha önce durum değişikti. Evet, bu savaş olmasaydı bu noktaya tabii ki gelinmeyecekti. PKK'nin savaşı, Kürt sorununun gündeme getirilmesi, burjuvazinin adım atması, demokratikleşme konusunda çok önemli olumlu bir rol oynadı. Ama gelinen yerde artık bu savaş olumlu rolünü tüketti. O yüzden barışa sahip çıkıyoruz. Gelinen yerde savaş değil, barış hemen şimdi diyoruz.

HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE KARŞI İSYAN HAKLIDIR!
GEZİ DİRENİŞİ HAKLI BİR İSYANDIR!

Çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler, ezilen halklar!
Sözümüz sizedir!

"İleri demokrasi" adına konuşan AKP hükümeti, polisi tamamıyla haklı demokratik talepler temelinde ortaya çıkan "Gezi Parkı" direnişine karşı azgınca saldırttı. Bu faşist saldırılar sonucunda şimdiye dek 4 direnişçi katledildi, onlarca kişi ağır olmak üzere binlerce kişi yaralandı, binlerce insan gözaltına alındı. Taksim Gezi Parkı ve ülkenin her yanında destek eylemleri, her yer gaza boğuldu.

Gezi Parkı üzerinde yapılacak değişiklikler hakkında görüş bildirmek, taleplerini ortaya koymak ve bu talepler için mücadele etmek, gayet anlaşılır, demokratik bir hak mücadelesidir. AKP hükümetinin Gezi direnişini ve ona destek eylemlerini faşist şiddetle bastırmaya çalışma tavrı, halkın kendi yaşam alanı, yaşam tarzı hakkında görüşlerini bildirmeye, söz ve karar hakkı sahibi olmaya, hak talep etmeye dahi tahammülünün olmadığını göstermiştir.

Gezi Parkı Direnişi, başlangıcında ve en başta özgürlük, demokrasi, katılımcılık talep eden; kendilerini ilgilendiren bir konuda, hayata, doğaya duyarlı genç insanların isyanıdır. Bu isyan Türkiye'nin bütün büyük şehirlerinde Gezi destek eylemlerini tetiklemiş, AKP-Hükümetinin siyasetlerinden rahatsız olan değişik güçleri bir hareket içinde birleştirmiş. Adeta bir bozkır yangınının kıvılcımı olmuştur.

İsyanın genişlemesinden ve direngenliğinden şaşıran ve ürken Erdoğan ve AKP, Türkiye'de her halk mücadelesinde derhal bir dış güç parmağı ve provokasyonu arayan egemen sınıfların alışılagelmiş 'açıklamalarına' sarılmıştır.

Gerçekte isyanı genişleten, yaygınlaştıran bizzat AKP-Hükümetinin, en başta T. Erdoğan'ın demokrasiyi sandıktaki çoğunluktan ibaret sanan, "ben istediğimi yaparım"cı yaklaşımı, AKP-Polisinin haklı isyanı yoğun faşist terörle bastırmaya çalışmasıdır. İsyanın yaygınlaşmasında bir provokasyon aranacaksa, AKP önce kendim, ben yaparımcı, dayatmacı, mağrur, faşist siyasetlerine bakılmalıdır. En büyük provokasyon budur. Bir provokatör aranacaksa o zaman en başta AKP'nin ve hükümetin başı Erdoğan aynaya bakmalıdır. Orada en büyük provokatörü görecektir.

GEZİ DİRENİŞİ ZAFER KAZANDI!
AKP-HÜKÜMETİ GERİ ADIM ATMAK ZORUNDA KALDI!
REFERANDUM DİRENİŞİN KAZANIMIDIR!

Direnişçilerin bütün faşist saldırılara rağmen mücadeleden vazgeçmemesi, direnişin giderek daha fazla yaygınlaşarak sürmesi üzerine hükümet ve devlet yetkilileri görüşmeler yapmaya karar vermek zorunda kaldı. Taksim Gezi Parkı Direnişinde yer alan ve direnişe destek verenlerin de içinde yer aldığı kimi insanlarla başbakan Erdoğan, İstanbul valisi görüşmeler yapmak zorunda kaldı. Bu görüşmeler sonucunda bizzat Erdoğan yargı kararı gelene kadar Topçu Kışlası inşaatına başlanmayaca-

ğı, Gezi Parkına dokunulmayacağı; mahkeme kararı Topçu Kışlası inşaatı lehinde çıksa bile halkın oyuna başvurulacağını açıklamak zorunda kaldı. Bu Gezi Parkı ve Taksim Direnişinin ve ona destek eylemlerinin zaferidir.

Gezi Parkı Direnişi ve ona destek eylemleri, bütün faşist baskılara rağmen mücadeleden vazgeçmemiş, AKP-Hükümetini geri adım attırmış, ona ilk yenilgisini tattırmış, çoğunluğa sahip olmak adına her istediğini halkın AKP hükümetini desteklemeyen kesiminin itirazlarını hiçe sayarak yapamayacağını göstermiştir. Direnerek kazanmanın mümkün olduğunu, burjuva demokrasinin de belli aralıklarla yapılan seçimlerden ibaret olmadığını göstermiştir.

AKP-Hükümetine tattırılan bu ilk yenilgi ertesinde yapılması gereken, Gezi'deki işgali eylemcilerin kendi ve inisiyatifleri ile büyük bir demokrasi özgürlük şöleni ile kaldırmak; referandumun takipçisi olacağımızın açıklanması ve referandum için aydınlatma ve örgütlenme çalışmasına geçmekti. Olmadı. Yapılamadı. Ortaya ne kuş, ne balık olan, ama sonuçta işgalin kaldırılmayacağı anlamına gelen bir açıklama çıktı. Büyük bir güçle Gezi'ye ve Taksim'e yüklenen polis, faşist şiddetle Gezi Parkı'ndaki çadırları yıktı, eylemcileri Gezi'den çıkardı, Gezi'yi ve Taksim'i kendisi işgal altına aldı.

TAYYİP'İN DE, KEMAL'İN DE ASKERİ DEĞİLİZ!
EGEMENLER ARASINDA İKTİDAR DALAŞININ KALDIRACI OLMAYACAĞIZ!

Eylemler durmadı. Gezi Direnişini destek eylemleri adına bugün de Türkiye'nin birçok yanında polisle çatışmalar oluyor. Eylemler aslında süreç içinde çıkış noktasındaki taleplerinden hedeflerinden uzaklaşmış, başka bir içerik kazanmıştı. AKP'ye karşı kazanılan zafer ertesinde gelinen yerde artık bu içerik bu yeni eylemlerin belirgin içeriğidir.

Gezi parkı direnişinde tüm AKP karşıtları bir eylem içinde birleşmişti. Bu bağlamda hareket içinde ulusalcılar, nasyonal sosyalistler, darbeciler, AKP-Hükümetinin yayılmacı dış politikasından rahatsız olan kimi yabancı güçler ve uzantıları vs.de hareketi kendi çıkarları doğrultusunda araç olarak kullanmaya çalıştılar. AKP- Hükümetini seçimlerle iktidardan uzaklaştırma umudunu neredeyse bütünü ile tüketen Kemalist faşist güçler için Gezi Direnişi bulunmaz fırsat olmuştur. Bunlar güya Gezi'ye destek adına bu hareketi yoğun bir biçimde milliyetçiliğin, ırkçılığın, Türkçülüğün, Kemalizm'in propagandası için kullanmışlardır. 'Ne Mutlu Türküm Diyene!' 'Mustafa Kemal'in askerleriyiz' sloganları giderek neredeyse 'Tayyip istifa!', 'Hükümet istifa!' sloganları ile birlikte şimdiki hareketin başat sloganları haline gelmiştir. 'Tayyip istifa!' sloganı atanların büyük bölümünün pozitif bir iktidar sloganı, sunduğu bir alternatif yoktur. Bugünkü şartlarda, bu parlamento bir askeri darbe ile dağıtılıp, seçimler yasaklanmadıkça Tayyip'siz bir hükümetin de bir başka AKP-Hükümeti olmasından başka bir alternatif de yoktur gerçekte. Nasyonal Sosyalist derin devletçilerin sunduğu iktidar alternatifi olan Milli Meclis, Milli Hükümet askeri bir darbeye çağrıdır gerçekte.

Bunun öncelikle bugün demokrasi ve devrim mücadelesi verdiğini sanarak iyi niyetle ortamı geren ve bugünkü şartlarda Türkiye'yi her iki tarafında egemenlerin birbirinden berbat iktidar alternatiflerinin bulunduğu gerici bir iç savaşa veya bir askeri darbeye doğru gelişme potansiyeli taşıyan çatışmacı eylemleri sürdürenler tarafından iyi kavranması gerekir.

Faşizme karşı -Faşistlerle birlikte - omuz omuza savaşılmaz!

Özgürlük ve Demokrasi düşmanı ırkçı nasyonal sosyalistlerle birlikte kazanılamaz!

Gelinen yerde biz Komünistler açıkça şimdiki eylemlerin objektif konumunun egemenler arasındaki iktidar dalaşının bir aracı olduğunu tespit ediyor, bu eylemlerin parçası olmadığımızı ilan ediyoruz.

Bu eylemlerde biz olduğumuz yerde yalnızca doğru düşünceleri yaymak için var olacağız!

TALEPLERİMİZ:

*1982 Anayasası tümüyle ortadan kaldırılmalı, hazırlıkları yapılan yeni Anayasada 1982 Anayasasının hiç bir izi, uzantısı kalmamalıdır.

*Yeni Anayasa, hiçbir ulusa ve milliyete bir üstünlük sağlayan ifadeler içermemelidir.

*Anayasada TC'nin aşırı merkeziyetçi yapısını dağıtacak, yerel yönetimleri güçlendirecek bir idari sistem temel alınmalıdır.

*Gezi'den / Taksim'den başlayarak, hem yerelde, hem ülke çapında bütün büyük projeler halkın bilgisine, tartışmasına sunulmalı, yeterli bilgilenme ve tartışma ertesinde bağlayıcı halk oylamasına sunulmalıdır. Bunun için gerekli yasal / anayasal düzenlemeler yapılmalıdır.

*Gezi ve destek eylemlerinde tutuklananlar serbest bırakılmalıdır.

*Gözaltına alınanlar hakkında kovuşturma yapılmamalıdır.

İşçiler, Emekçiler…

Yukarıdaki talepler için mücadele etmeliyiz. Fakat şunun da bilincinde olmalıyız ki, bu taleplerin mücadeleyle kazanılması halinde bile, bunlar hayatımızda olumlu değişiklikler getirse bile, sömürü sistemi varlığını sürdürmeye devam edecektir. Bizim gerçek kurtuluşumuz, emperyalist, kapitalist barbarlığın çemberi içine hapsettiği büyük insanlığın gerçek kurtuluşu ve özgürlüğü, bu köhne sistemin devrimle yıkılmasından geçer. İşçi sınıfı önderliğinde demokratik bir halk iktidarı kurmak ve sosyalist toplumun inşasına doğru yürümek için; özgür, sömürüsüz, baskısız bir dünya kurmak için; çözüm devrimdedir!

Gezi Direnişi, bu güzel isyan, o çerçevede gelişen eylemler bize bir kez daha komünist örgütlülüğümüzün zayıflığını ve bunun sonucunu gösterdi: Komünist önderliğin olmadığı yerde halk hareketi egemen sınıfların iktidar dalaşında bir araç haline getiriliyor. İsyan içindeki samimi örgütsüz güçler de bir yandan mücadelenin, direnişin ne kadar önemli olduğunu öğrenirken, diğer yandan örgütlülüğün önemini de pratikte görüyor. İsyan herkese öğretiyor.

Biz dün olduğu gibi bugün de belirleyici esas görevin Bolşevik Parti inşasını ilerletmek, bu esas halkaya sarılmak gerektiğini görüyoruz.

Çözüm; bilinçlenme, örgütlenme, mücadelede!

17 Haziran 2013

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)

Ortak Eşgüdüm Grubu (JCG) tarafından çıkarılan
ULUSLARARASI BASIN HABERLEŞMESİ
37/38 inci çift sayısı, II. Bölüm, Eylül 2010, sayfa 03-07, (Almanca'dan), çevrilen

RUS MAOİST PARTİSİ (RMP) nin

RUSYA ÜZERİNE ÜLKE RAPORU

10. ULUSLARARASI KONFERANSA KATKI

Haziran 2010

Son yıllara Rus sermayesinin büyüyen bir yayılmacılığı damgasını vurdu. 6 yıl içinde yurtdışındaki Rus yatırımlarının toplamı 12 misliden daha fazla büyüdü ve bu süreç sadece 2008 yılındaki krizde biraz yavaşladı.

Almanya Gazprom 2007'de Kuzey Denizindeki dördüncü ruhsat bloğunun % 25'ini satın aldı ve Gazprom Libya'da birçok projeyi aldı. Gazprom diğer Rus firmalarıyla birlikte Venezuela, Nijerya ve Kuzey Amerika'da konumunu sağlamlaştırdı. Kosova'yı elde tutmak sorununda Sırbistan'ı desteklemek için Gazprom Naftna İndustrija Srbije şirketine sahip olma gücünü elde etmek amacıyla bir fiyat elde etti. Gazprom, 2008'de Kırgızgaz ve Kırgızneftegaz'ın özelleştirilmesine katılmaya karar verdi; sonra Tacikistan hükümeti ile dört büyük petrol ve doğalgaz kaynaklarının jeolojik araştırmaları üzerine bir anlaşma imzaladı. Gazprom niyetini "dünyada bir numara olmak" ile açıklıyor.

Lukoil'in 2007'de Avrupa'da 376 benzin istasyonu vardı. Aynı firma Irak'ta Qurnah-2 petrol sahasını işletmek hakkını aldı. Lukoil Özbekistan'daki doğalgaz kaynaklarına giriş izni alan ilk yabancı firma oldu.

Evraz Grubu, Claymont Steel ve Oregon Steel Mills (ikisi de çelik firması –ÇN) satın aldı ve dünyanın en büyük demiryolu rayı imalatçısı haline geldi; onun ana hissedarı Ukrayna'da Privat Grubun metal şirketlerini ve güneyde demir cevheri çıkaran ve işleyen en büyük firmaların yarısını satın aldı. Novolipetsk Steel (çelik), Kuzey Amerika'nın kendi başına en büyük boru imalatçısı John Maneely Company'i aldı. Severstal şirketi, kendisini orada dördüncü büyük çelik üreticisi yapan ABD'de dört fabrikaya sahiptir. Devlet tekeli Rus Demiryolları taviz olarak Ermeni Demiryolları ağını devralmıştır. Vympelcom Kamboçya'da cep telefonu işletmecisi Sotelco'yu almıştır ve Vietnam'da ortak bir telekomünikasyon şirketi kurmuştur. Cep telefonu işletmecisi MTS K-Telecom (Vietnam pazarının 2/3ü)'u satın aldı.

Ruslar Moğolistan'da Demiryollarının yarısına ve altın ve bakır madenlerinin büyük hisselerine sahiptirler. Rusya Kırgızistan'da borçları silme için değiştokuşta eski SSCB'nin en büyük deniz silahları üreticilerinden biri olan Dastan-Fabrikası'nın denetleyici hisseleri payına ulaştı.

Emperyalist yayılmacılık komşularla iliş-

kilerin kötüleşmesine sebep oldu; onun "amansızlığı" şovenist reddedilişi uyandırıyor. Bu nedenle sadık A. Lukaşenko ile bile ilişkiler (sosyologların 2007 başında nitelendirdikleri gibi) "son yarım yıl içinde Ruslar tarafından belirleyici bir şekilde soğutuldu. Örneğin o (A. Lukaşenko – ÇN) görüşmeleri kesti ve Rusya'nın sadece "bir elma ve bir yumurta" karşılığında birkaç firmayı almakla kalmamakta; bilakis tüm cumhuriyeti özelleştirmeye çaba göstermekte olduğunu açıkladı. 2008 sonunda Rusya 12 mandıra fabrikasını kendi hesabına geçirmeye çalıştı ve bunun reddedilmesinden sonra Tüketici Haklarının Korunmasının Denetlenmesi için Federal Daire Beyaz Rusya'dan mandıra ürünlerinin ithal edilmesini yasakladı. Rus EuroChem Maden-ve Kimya Firması, Beyaz Rusya'daki fosfor-gübresi pazarının % 90'ınından fazlasını elinde bulunduran Gomel kimya tesisini "bir elma ve bir yumurta" karşılığı satın almaya çalıştı. Lukaşenko son olarak kızgınlıkla şunları açıkladı: "Devlet memurlarımız Rus ofislerinde diz çökerek sürünmekten vazgeçmelidir." Beyaz Rusya Abhazya ve Güney Osezya'yı asla tanımadı. Hatta Mart 2010'da GUS'un Ekonomi Yüksek Mahkemesi nezdinde Rusya aleyhine Rusya'nın petrolün rafine edilmesinden kazanılan ürünler ve petro-kimyasal ham maddeler üzerine ihracat gümrükleri koyması ile bağlantılı olarak dava açtı (bu önlem "Beyaz Rusya'daki bir Petro-kimyasal kompleksin en büyük şirketinin kapanmasının tehdit edilmesi demektir…")

Rusya'nın ekonomik ve askeri çıkarları açısından Ukrayna onun egemenliğini tehdit eden özel bir öneme sahiptir. Ukrayna Dış İşleri Bakanlığının yardımcı şefi Karadeniz Filosu tarafından tesislerin kullanılması için Rusya'nın yapacağı ödemeye "kesinlikle yerinde olmayan" bir "meblağ" olarak adlandırdığında, Kiew'deki Rus Federasyonu Maslahatgüzarı V. Lysenko, bu konuda bir revizyon çabasının, Rusya'nın Kırım'ın tümü üzerinde talepler getirmesinin bazı olabileceğini açıkladı. Bu arada Ukrayna En yüksek Ekonomi Mahkemesi, Rus Karadeniz filosunun Kırım'daki Navigasyon (seyrüsefer) Suları Bilimi tesislerini illegal olarak kullandığını onadı; oysa Rusya bu kararı uygulamaya sokmayı reddetmektedir. Kırım'daki tatil yerleri de Rus mülk sahiplerine, özellikle Moskova hükümetine aittir. Diğer taraftan Rus Federasyonu başbakanı V. Putin, Ukrayna Doğal Gaz – Nakliyat Sisteminin özelleştirilmesine katılmaya hazır olduğunu açıklamıştır.

2007'de Rus televizyon-ve radyo yayın ağı, Moldavya Parlamentosu yardımcı sözcüsü İ. Roçca'nın ülkesinin Transnistrien'de hiçbir özelleştirme anlaşmasını kabul etmeyeceğini açıklamasına karşın, devlete ait Transnistrien radyo ve televizyon merkezini satın aldı.

İzvestia Gazetesi açıkça şunları yazdı: Ruslar "tanınmamış cumhuriyet" Abhazya'nın "yarısına sahiptirler." Böylesi bir şey Ruslar tarafından gerçekleştirilen bölücülük ile mümkün oldu: "Şimdi satılık olan daire ve evler önceden Gürcülere aitti. Bu Gürcüler savaş sırasında mülteci oldular. "

2007'de Wimm-Bill-Dann Foods şirketi Gürcistan'daki üçüncü süt ürünleri imalatçısını - bu fabrikayı Ermenistan ve Azerbaycan pazarı için sıçrama ayağı olarak kullanmak niyetiyle Gürcü Ürünler Limitet Şirketini satın aldı. Oysa bu ülkelerin çok gergin siyasi ilişkileri vardır. Ekim 2007'deki GİS-Ülkeleri Zirvesinde Gürcistan başkanı Micheil Saakaşvili, GİS içindeki Gürcistan ile ilgili olarak" hiçbir iyi niyetli kuralın yürümediğini" ve Rusya'nın ülkesini bir ekonomik ve nakliyat blokajına tabi kıldığını açıkladı.

Ağustos 2008'deki savaşın sonucu olarak Rusya Abhazya ve Güney Osetya'yı tarihsel olarak Gürcülerin ikamet ettikleri bölgeler de dâhil olmak üzere ilhak etti. Bu müdahaleler Zinvali'de 2000 Osetyalının katledilmesi üzerine çok yaygın ama yanlış haberle haklılığı gerekçelendirildi. Kodori-Geçidinde ve Güney Osetya içindeki Gürcü bölgede Gürcülere karşı yoğun etnik temizlemeler gerçekleşti.

2009 sonundan beri Kutaissi'deki onur anıtının yıkılması ile bağlantı içinde Gürcistan'a karşı yeni, açıktan açığa, yapay kampanya başlatıldı. Estonya aleyhine 2007 yılındaki tunçtan askerin uygulanması ile bağlantı içindeki dava kanıtlanmış olmasına karşın, Rusya'daki protesto kampanyası yine de büyük güç şoveneti bir niteliğe sahip idi.

Tanınmış televizyon röportajcısı, Birleşik Rusya Partisi üyesi M. Leontyev 15. 12. 2008'de açıkça şunları açıkladı: "Doğu Denizi'ni de neden geri almıyoruz? Niçin değil? Baltık Cumhuriyetlerinin devletsel bağımsızlığı ödemelerini yapmaktan acizdir. Etnik olarak yerli seçmenlerin büyük çoğunluğu Nazi'dir. … Onların kurşuna dizilmesi gerekir. … Sonra tanklarımızın Riga'ya yürümesiyle sonları gelecektir."

Toplum içinde militarist bir hava hüküm sürüyor. Bu on yılda "gerek siyasetçilerin ezici çoğunluğunun konuşmalarında ve gerekse neredeyse bütün kitlesel medyada askeri harcamaların arttırılması talepleri açık bir şekilde egemendir." Sosyolojik anketlere göre nüfusun ezici çoğunluğu orduyu gurur, saygı ve umut ile karşılamakta ve hemen hemen dörtte üçü askeri giderlerin yükseltilmesi gerektiği görüşündedirler.

Askeri müdahaleleri kolaylaştırmak için parlamentonun üst kurumu Aralık 2009'da başkana silahlı kuvvetlerin yurtdışındaki operatif müdahaleleri hakkında kişisel olarak karar verme" hakkını devretti. Rusya, ABD'nin yanında en büyük silah satıcılarından biri olarak kalmakta ve dünya pazarının dörtte birini elinde tutmaktadır.

2005 Yazında Kırgızistan'daki Rus hava kuvvetleri üssünde yaklaşık 500 asker ve subay ile iki düzine uçak konuşlanmış idi. Daha sonra bu kontenjan 2,5 misli yükseltildi. Ağustos 2007'de Kırgızistan'daki Rus büyükelçisi V. Vlasov, bu üsteki personel ve teknik donanımın yeniden arttırıldığını açıkladı. Temmuz 2009'da Rusya Kırgızistan önderleriyle orada başka bir askeri üssün kurulması üzerine anlaşmaya vardı (Özbekistan komşu ülkeler topraklarında yeni yabancı üslerin kurulmasını "kategorik olarak" reddetmesine rağmen).

Eylül 2007'de Duma (parlamento – ÇN) sözcü-yardımcısı A. Çilingarov, hidrokarbon dünya reservlerinin dörtte birinin bulunduğu Lomonosonov ve Mendeleev yükseklik sırtlarının talep edilmesi gerektiğini açıkladı. Analizciler, Arktik resif uğruna mücadelenin dünyanın son sömürgesel yeniden paylaşımını hatırlattığını" kaydettiler. Krillerin sorun haline getirilmiş aidiyeti, Amur'daki adaların Çin'e devredilmesi ve Rusya'ya Çinli göçü devletlerarası siyasetinin önemli sorunları olmayacaklardır; oysa bunlar kitlelerin bilinçlerinde sürekli olarak vardırlar ve milliyetçiliği depreştirmektedirler.

Uluslararası örgütler Rusya'da demokrasinin sınırlandırıldığını tespit etmektedirler. Beyaz Rusya başkanı A. Lukaşenko bile meslektaşı V. Putin'in Rusya'da geliştirdiği kişiye tapma konusunda hoşnutsuzluğunu dile getirmiştir. 2007'de ODİHR basın sekreteri U. Gunnardottir, OSZE'nin seçimlerin gözetlenmesinde uluslararası gözlemcilerin hazır bulunmalarında "emsalsiz" tehditler / baskı koşulları altında standartların kaliteli bir şekilde uygulanması-

nı garanti edemeyeceğini açıkladı. Eşik / baraj % 5 den % 7'ye çıkarıldı; asgari seçime katılım ve "herkese karşı" seçim olanağı kaldırıldı; Rus bağımsız gözlemciler yasaklandı. OSZE ve PACE gözlemcileri bu seçimleri "özgür olmayan, hakça değil ve bir dizi ihlaller eşliğinde" olarak değerlendiriyorlar. Anketlerine göre daha 2007'de Rusların yarısından fazlası sadece bir güçlü partinin – Birleşik Rusya – olduğu, diğerlerinin söz etmeye değer bir rol oynamadıkları sonucuna vardılar. Diğer taraftan ER (Birleşik Rusya Partisi - ÇN) 2008 son olarak kendisinin "muhafazakâr ideolojiyi" geçerli kıldığını doğrudan ifade etti.

2008'de Amnesty International (Uluslararası Af Örgütü – ÇN) son yıllarda Rusya'da tüm başlıca burjuva hak ve özgürlüklerin (önce ifade özgürlüğü ve de dernekler kurma ile gösteriler yapma hakkı) büyük oranda sınırlandırıldığı tespit etti. LGBT (Lezbiyen-Gay-Biseksüel ve Transseksüel - ÇN)- aktifistleri şunu saptadılar: "Birleşik Rusya ülkemizde homoseksüellere karşı aşırı bir düşmanlık yarattı."

İçişleri bakanı R. Nurgaliev, polisin vatandaşlara "küstahça ve hatta kaba davrandığını" tespit etti ve HR- bölümü şefi polisteki uyuşturucu kriminalitesinin arttığını, polisin trafik kazalarındaki katılımını ve büyük bir yolsuzluğu kabul etti. En yüksek mahkemenin eski bir hâkimi V. Radşenko, 1992 – 2007 yılları arasında Rusya'da 15 milyondan fazla insanın cezai fiiller nedeniyle mahkûm olduğunu saptadı. Mahkûm olanların yıllık ortalaması 1987 – 1991 arası ile karşılaştırıldığında ikiye katlandı. Bu, yasalara aykırı hareketlerin artışını aşmakta ve şu anki ceza hukukunun katmerli baskıcı niteliğini göstermektedir. Başsavcı yardımcısı E. Zabarçuk, tutukluların sağlık koruma ve makul hijyenik koşullar hakkının gözetilmediğini kabul etti.

Milliyetçi ve şovenist eğilimler çok yaygındır. (2006'da yapılan) bir kamuoyu anketinde % 55'i farklı oranda "Rusya Ruslarındır" şiarını destekledi. Bu arada küçük halk gruplarının 1990'lı yıllardaki yeni liberalizmin sonucu olarak vahim derecede tehlike altında olduğu kanıtlanmaktadır. Tatar-mücadeleciler de kendi uluslarının konumu uğruna endişelenmektedirler. 11. 10. 2009'da Kazan'ın savunulmasını anma gününe şu şiarla geldiler: Hedefimiz bağımsızlıktır." Bu olaya ilişkin çıkarılan açıklama şunları tespit etti: "Rus Federasyonu'nun Ruslaştırılma ve Hırıstiyanlaştırılmasında bir artışı vardır, bütün bunlar Putin iktidarında yukardan emredilmektedir" ve şunu vurguluyor: "Ulusal kurtuluş hareketi konseptinin adı terörizm olarak değiştiriliyor."

Tanınmış uzmanlar G. Koşevnikova ve A. Verhovsky şunları kaydettiler: "… Yeni Nazi ve ırkçı şiddetin artışı devam ediyor. Radikal sağların kamuoyunda ortaya çıkışının faaliyeti ve kitlesel niteliği artıyor… Sadece radikal sağlar değil, aynı zamanda sağcı bilinen partilerin etnik milliyetçiliği seçim mücadelesi aracı olarak kullanmaları(ve onlar bunu zaten yapıyorlar) gittikçe daha aşikâr hale geliyor. Rusların yabancı düşmanı eğilimleri Rusya'nın en yakın komşularına karşı uygun olmayan saldırgan politikasını haklı çıkartma gerekçesi oluyor. … " " sol hareketin temsilcilerine veya Skinheads (dazlaklar – ÇN) lere karşı alternatif olarak gençliğin alt kültürüne karşı saldırılar " gittikçe daha sıklaşmaktadır.

Rus sermayesi, onların 2007'de ekonomiye katkıları GSİÜ'nün % 3,8'ini aşan göçebe işçileri etkin bir şekilde sömürmektedir. 2008 yılında Rusya (ABD'nin arkasından) göçmenler sayısında dünyada ikinci sırayı aldı. Tacikistan, Kırgızistan ve Moldavya'dan işçilerin büyük kesimle-

ri Rusya'da çalışmaktadır.

1,65 milyon kayıtlı yabancının yanında hâlâ yaklaşık 2 milyon insan Rusya'da illegal olarak çalışmaktadır. Federal Göçmenler Dairesi, "illegal" işçileri "avlanmak" için gençlik hareketi Mestnye (Yerliler)'e katılmakta ve yeni faşist MAII de bu daireyle işbirliği yapmaktadır.

Göçebe inşaat işçilerinin ortalama iş günü 12 saatten fazla sürmektedir. Göçebe işçiler bazen köle olarak kullanılmaktadır. İşçilerin gaddarca ikamet koşulları onların ölümüne sebep olmaktadır: Tacikistanlı 7 işçi Zhulebino'da (barınakları olan) bir yer altı garajında Ocak 2009'da çıkan bir yangında öldüler.

Göçebe işçiler kendi haklarını korumak için örgütlendiler: Ekaterinburg'da 300 den fazla Tacikistanlı inşaat işçisi grev yaptılar ve dört aydan fazla bir süredir hiçbir ücret almadıklarından savcılık makamında şikâyette bulundular.

Kafkasların önündeki bölgede durum gerginliğini sürdürüyor. Ağustos 2007'de içişleri bakanlığının askeri birliği İnguşetya'da neredeyse 2,5 bin kadroya çıkarıldı ve düzinelerce silahlı birimlerle desteklendi. İnguşetya' daki içişleri bakanlığının şefleri Moskova ve St. Petersburg'dan devlet memurları ile değiştirildi. Baskıcı birliklerin yasa tanımazlığı terörizmi provoke etmektedir. (29.03.2010'da Moskova metrosundaki patlamaların sorumluluğunu üzerlenen) D. Umarov, bunun çatışmaya katılmayanlardan dört kişinin ölümüne sebep olan federal silahlı güçlerin Arshty ve Datyh köylerinde yürüttüğü özel eylemlerin intikamı almak için olduğunu açıkladı.

Ruhban takımının geniş kitleler üzerindeki nüfuzunu güçlendirmek için resmi makamlar nezdinde güçlü bir desteği vardır. Kısa bir süre önce kültür bakanlığı ülke rehberlerinin bir yönetmeliğini yürürlüğe koydu ve Rusların vaftiz edilmesi için bir günü resmi kutlama olarak ilan etti. Çeçenistan başkanı R. Kadirov, İslam'ın temellerini açıklamayan bütün radyo istasyonlarını kapatmakla tehdit etti.

Rusya ile Gürcistan arasındki savaştan kısa bir süre sonra Moskova Patrikhanesinin kilise dışı ilişkiler bölümünün başkan yardımcısı Protoiereus V. Chaplin, Rus resmi makamları "askeri saygı dâhil olmak üzere dünyadaki çıkarlarımıza her müdahaleyi ve dünyanın her yerindeki süreçleri etkilemek üzere durdurma yeteneğimiz iradesine ve becerisine sahip olmak için güçlü olmaya" çağırdı.

Fakat "Rusların sadece üçte biri kamusal yaşamı dini … değerler üzerine … temellendirmeye hazırdır…"

Eğitim ve Bilimler Bakanlığının devlet siyaseti bölümünün direktor yardımcısı T. Petrova, okullardaki Hıristiyanlaştırma hakkında "Moskova'dan çok uzaklaştıkça bu etkinliğin azaldığını" kaydetti.

Rusya'da nüfusun sağlık seviyesi karşılaştırılabilir ekonomik koşullara sahip ülkelerindekinden aslında çok daha kötüdür. Uyuşturucu bağımlılığının yaygınlığı ve kötü bir korunma kültürü (revizyonist dönemden bu yana) AİDS-olaylarının değinmeye değer bir sayısına neden olmaktadır. Alkol zehirlenmesi her yıl 30.000 den fazla Rusu öldürmektedir. Son on yıl içinde şarap tüketimi iki misline, bira tüketimi üç misline çıktı! Beslenme bileşimi "makul proteinler, vitaminler ve madenler zaafiyetiyle karakterize edilmekte; dengesiz beslenme…" Başkan D. Medvedev, Rusya'daki ölüm vakalarının üçte birinin sağlam nüfusa ait olduğunu ve "190.000 ölümün zararlı ve tehlikeli fabrikasyondan dolayı" gerçekleştiğini tespit etti.

İş giderlerini düşürmek için kapitalistler dolaylı olarak emeği iş haftasının dışın-

da ve işçilerin işsiz akrabalarıyla sömürüyorlar: Datçalar (kent kenarındaki arsalar) neredeyse Rusların yarısı gittikçe daha fazla geçimin teminine ek katkı olarak hizmet etmektedir. Başka bir yol da emeklilik yaşını yükseltmektir. Başkanın asistanı A. Dworkoviç bu konuya ilişkin olarak alaycı bir üslupla şunları söyledi: "İnsanların buna hazır olmadıkları hakkında kendimizi kandırmayalım, zaman olgunlaşmıştır. İnsanlar hazırdır."

Grevlerin etkinliğine inanç son 20 yıl içinde epeyi zayıfladı: Rusların beşte biri grevlerin hiçbir şey getirmediği inancındadır. Bir kamuoyu anketinde Rusların yarısına kadarı grevlere katılım için cezai takibat olanağını işaretlediler.

Rusya'daki sol hareketi komünist olarak adlandırmaktan bizi üç önemli sorun engelliyor. Birincisi. Bu hareket sosyal şovenizmin baskısı altında bulunmaktadır. Rus Federasyonunun Komünist Partisi hükümetten Tiflis'e girmeye kadar bir askeri saldırı talep etti. Ne yazık ki, birçok sol gruplar gerçekten birçok bakımdan Gürcistan'a karşı propagandayı desteklediler.

İkincisi: Sollar "siyasi popularite"ye hayrandırlar: Onlar küçük burjuva kitle hareketlerini izlemekte; bizzat kendi programlarını sunmamakta ve (milliyetçi veya liberal) anti-komünistlerin peşine takılmaktadırlar. Örneğin USE'nin uygulamaya konulması ile bağlantılı olarak orta ve yüksek eğitim arasındaki birleştirilmiş sınav değinilmelidir. Anti USE-hareketinin sol katılımcıları, bu "gerçekçi" olmadığından sınavların kaldırılması veya genel, daha iyi bir eğitim için şiarlar koymayı reddetmektedirler!

Üçüncüsü. 2008'deki hükümetin değişmesinden (V. Putin başbakan ve onun "halefi" D. Medvedev başkan seçildi) bu yana sıkça kendi aralarında karşıt pozisyon ortaya çıktı: Bazıları "otokrat" Putin'e karşı "demokrat" Medvedev'i destekledi ve bazıları da "yurtsever" Putin'i "komparador" Mervedev'e karşı destekledi. Ne var ki halk böylesi acayip teorisyenlerden daha soğukkanlıdır: Beşte dördü Medvedev'in "esas olarak" veya "tamı tamına Putin'in politikasını devam ettirdiğinden" emindir.

Sol hareket dağınık kalıyor; oysa Tyulkin'in RCWP-RPC'nin etrafında entegrasyon sürecini selamlamak zordur. Bu süreç bu parti ve onun müttefiklerinin hataları ve oportünist çizgisini teşhir etmeksizin rezil bir temelde durmaktadır. KIZIL Cephe ittifakı aslında sadece devlet kaydını alam ve seçimlere katılmak için kuruldu; oysa RCWP-RPC-propagandacıları bu ittifakı olduğundan daha büyükçe gösteriyorlar ve bunun içindeki anti-Marksist unsurlara karşı komünist eleştiriyi bastırıyorlar.

Almanca Çevirmenin) Kısaltmalar Listesi:

GİS	*Entegre edilmiş Devletler*
GUS	*Bağımsız Devletler Ortaklığı*
LBGT	*Lesbiyenler, Homoseksüeller, Biseksüeller ve Transseksüeller*
ODİHR	*Demokratik Kurumlar ve İnsan Hakları Ofisi (OSZE'nin organı)*
OSZE	*Avrupa'da Güvenlik ve İşbirliği Örgütü*
PACE	*Parliamentary Assembly of the Council ofEurope*
	Avrupa Parlamentosu'nun parlamenter Toplantısı(meclisi)
	RCWP –RPC Russian Communist Workers' Party – Revolutionary Party of Communists
	Rus Komünist İşçi Partisi – Komünistlerin Devrimci Partisi

Burjuva demokrasisini bile savunmayan "sosyalist"lerimiz...

Garbis Altınoğlu, Türkiye'de en kötü işkence yöntemlerine maruz kalan, Türkiye devrimci hareketi içerisinde tanınan, TKP (M-L) Hareketi, ardından MLKP saflarında örgütlü mücadele yürütmüş bir kişidir. Bilebildiğimiz kadarı ile andaki durumda örgütsüz yaşamı tercih etmiş ve fakat „sosyalist, komünist" olma iddiasını sürdüren bir kişidir. Yazıları internet sitelerinde ve kendi internet bloğunda yayınlanmaktadır. Altınoğlu, 9-11 Temmuz 2013 tarihli, Mısır'da gerçekleşen askeri darbe üzerine bir yazı yazdı. Yazdığı yazıda, partimizin „Mısır'da Askeri Darbe" başlıklı bildirisine de„eleştiri" yöneltti. Garbis Altınoğlu, sosyalist, komünist olma adına, burjuvazinin iktidarı şartlarında askeri darbeleri savunuyor. Yazısında, bütün askeri darbelerin aynı kefeye konulamayacağını, hepsinin kötü görülemeyeceğini anlatıyor! Savunduğu olumlu askeri darbelere örnekler de veriyor. 2010'da yazdığı bir yazıda da, *„27 Mayıs askerî darbesi, esas olarak işçi sınıfının, diğer emekçilerin ve Kürt ulusunun gelişen devrimci hareketine, sol ve devrimci güçlere karşı değil, iktidardaki DP kliğine karşı"* yapıldığını iddia ediyor! Altınoğlu'nun askeri darbelere yaklaşımı ve bu bağlamda savunduğu görüşler, burjuva demokrasisinin de gerisinde olan görüşlerdir.

Günümüz dünyasında, burjuva anlamda parlamenter demokratik sistemle yönetilen ülkelerin sayısı oldukça azdır. Emperyalist ülkelerde uygulanan burjuva demokrasisi, sonuç itibarı ile burjuva diktatörlüğüdür. Burjuva demokrasisinin en fazla işlediği emperyalist ülkelerde, üstten alınan faşist tedbirlerle sürekli faşistleştirilme durumundadır. Emperyalizme bağımlı ülkelerin büyük bölümünde „parlamenter demokrasi" kurumları, faşist diktatörlüğün yüzüne geçirilmiş bir maskedir. Burjuva demokrasisi kuvvetler ayrılığı ilkesine göre şekillenir. Bu üç kuvvet, yasama yürütme ve yargıdan oluşur. Kitlelerin bu kurumlar üzerinde gerçekte hiçbir denetim hakkı yoktur. Fakat her dört-beş yılda bir seçimler yapılmaktadır. Burjuva demokrasisinin en temel özelliği, kitleleri hiçbir şekilde yönetime katmama ve pasifleştirme üzerine kurulmuş olmasıdır. Halk yığınları, vekillerini seçerek parlamentoya gönderecek ve bunlar da güya halkı temsil edecektir! Kitleler oy kullandıktan sonra, sürece hiçbir şekilde dâhil olmazlar. Seçtikleri vekilleri geri çağıramazlar, parlamento da yapılan yasalara müdahale edemezler, yasaların uygulanmasını denetleyemezler. 4-5 yılda bir Lenin'in deyimiyle „kendilerini kimin ezeceği" hakkında gidip seçim hakkını kullanırlar. Recep Tayyip Erdoğan'ın demokrasiyi sadece sandıkta verilen oy ile açıklaması, demokrasiden ne anladığını ortaya koymaktadır.

Burjuva demokrasisi veya faşist dikta-

törlüklerin hüküm sürdüğü bir dünyada yaşıyoruz. Yaşadığımız bu toplumsal sistemlerde, yürütülen mücadele ile kimi kazanımların elde edilmesi mümkündür. Biz demokrasiye, doğrudan demokrasi unsurlarının katılması için de burjuva demokrasisinde mücadele ederiz. Burjuva demokrasisinin sınırlarını genişletmek için mücadelenin yürütülmesi ve kazanımlar elde edilmesi, burjuva diktatörlüğünün yıkıldığı anlamına gelmez. Burjuva demokrasisinde, doğrudan demokrasinin unsurlarını ne kadar katabilirsek katalım, yine de bu burjuva diktatörlüğüdür. Hiçbir burjuva diktatörlüğünde, ikili iktidara burjuvazi izin vermez. Ya halkın iktidarı, ya da burjuvazinin iktidarı. Orta yol yoktur, olamaz. Tabii ki yürütülen mücadele ile burjuva demokrasisinin sınırları genişletilebilinir. Burjuva demokrasisinin uygulandığı kimi ülkeler, kazanılan kimi haklar can bedeli mücadele ile kazanılmıştır. Komünistlerin/devrimcilerin görevi, burjuva demokrasisinin sınırlarını genişletmek için mücadele yürütürken, gerçek demokrasinin işçilerin emekçilerin iktidarında olduğunun propagandasıdır.

Garbis Altınoğlu şöyle yazıyor:

"Teori dostum, gridir; ama yaşamın ölümsüz ağacı yeşildir." Buna benzer bir yaklaşımı, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) adlı örgütün gene 5 Temmuz tarihini taşıyan "Mısır'da askerî darbeye hayır!" başlıklı açıklamasında da görüyoruz. 2011 Ocağının Mübarek'i silip süpüren devrimci isyanının "Her yer Tahrir! Her yer Direniş"! sloganının, 2013 Temmuz'unda askerî darbe kutlamalarının sloganı olduğunun belirtildiği açıklamada, diğer şeylerin yanı sıra, her renkten burjuva partilerinin ve politikacılarının altına imzalarını rahatlıkla atabileceği/ alkışlayacağı ve parlamenter budalalığın kusursuz bir özeti sayılması gereken şu saptama yapılıyordu:

"Hiç kimsenin seçilmiş bir hükümeti seçim dışı bir yolla devirme hakkı yoktur."

Altınoğlu, önce„eleştiri" oklarını vicdani retçi Halil Savda'ya yöneltiyor. Çünkü Halil Savda'da, Mısır'da yaşananın askeri darbe olduğunu söylüyor. Altınoğlu'na göre; „kitlelerin devrimci dinamizmi" görmezden geliniyor. Yazar, "hiç kimsenin seçilmiş bir hükümeti seçim dışı bir yolla devirme hakkı yoktur" tespitimize, parlamenter budalalık diyor. Yazarımız, cümlenin üstünde ve altında söylenenleri bir kenara koyup, cımbızla bir cümleyi ele alıyor ve sonucu koyuyor. Sonuç koymakla yetinmiyor, her renkten burjuva partileri ve politikacılarının da bu tespite imza atıp alkışlayacaklarını iddia ediyor! Pes doğrusu. *„"Teori dostum, gridir; ama yaşamın ölümsüz ağacı yeşildir."* Birazcık gözünü açıp baksa, örneğin ABD'nin de, AB'nin de Mısır'daki darbeye hâlâ darbe demediğini görecek! Ülkemizde darbe diyen burjuva temsilcilerinin önemli bölümünün, 'ama Mursi de hak etmişti' içerikli açıklamalar yaptığını görecek. Altınoğlu, kendisinin kimlerle paralellik içinde olduğunun farkında bile değil!

Garbis Altınoğlu, aynı zamanda cımbızlama yöntemiyle çalışıyor:

Cımbızla alınan cümlenin üstünde şunlar söyleniyor:

"Biz ne İslam soslu "muhafazakâr demokrasi", ne de güya laiklik adına savunulan Baasçı /Kemalist diktatörlüklerden yanayız. Bunlar gerçekte aynı sömürücü sınıfların değişik kesimlerinin işçiler emekçiler üzerindeki diktatörlükleridir, yoktur birbirlerinden özde farkları. Fakat burjuvazinin egemen olduğu yerde, bu gerçeği hiç unutmadan, biz mümkün olan en geniş demokrasiden de yanayız.

Doğrudan demokrasinin araç ve gereçleri ne kadar gelişkin olursa, işçi ve emekçilerin bilinçlenmesi ve örgütlenmesi için imkânlar o ölçüde artar. Bu yüzden biz ne adına olursa olsun askeri darbelere ilke olarak karşıyız. Halkın oyuna, sonuç ne olursa olsun saygı gösterilmesi bizim burjuva demokrasisinden de minimum talebimizdir. Çoğunluğun adına, çoğunluğu temsil etme iddiasıyla, azınlığın hiçe sayılmasının burjuva anlamda demokrasi ile ilgisi olmadığı gibi; çoğunluk iradesinin yokmuş sayılması, sadece kendinin "halk" diğerlerinin hiçe sayılması da o demokrasiden o kadar uzaktır."

Altınoğlu, sosyalizm, komünizm adına konuşuyor! Konuşuyor ama burjuva demokrasisini bile savunamıyor. Burjuva demokrasisini savunmayan birileri, sosyalist demokrasiyi savunabilir mi? Mısır'da ilericilik adına darbeden yana tavır takınılması olmayacak bir şeydir ve esasında akla karanın seçilmesinde, demokratik-sosyalist-komünist tavır bağlamında bir nevi turnusol kâğıdı işlevini görüyor. Altınoğlu, Mısır bağlamında "*seçilmiş bir hükümeti seçim dışı bir yolla devirme hakkı yoktur.*"dememize, 'parlamenter budalalık'tır diyor. Bu şekilde darbe destekçisi bir tavır alırken, Mısır'da olanın kitlelerin devrimci dinamizmi olduğunu anlatıyor.

Burjuvazi, demokrasi lafını ağzında sakız gibi çiğniyor. Çıkarları zedelenmediği sürece, demokrasiden dem vuruyor. Demokrasiden anladığı ise, 4-5 yılda bir kurulan sandıktır. Mısır'da sandık kurulmuş, beğenirsiniz, beğenmezsiniz halkın çoğunluğu Mursi'yi başkanlık koltuğuna oturtmuştur. Bu yüzden diyoruz ki, burjuvazi kendi kurduğu oyunu kuralında oynamıyor! Madem Mısır'da sandık kuruldu, seçim yapıldı, o zaman o çok demokrasi yanlısı burjuvazi, o zaman seçim sonuçlarına saygı göstermelidir. Mursi başkanlık koltuğundan uzaklaştırılacaksa, bunun yolu darbe değil, sandık olmalıdır! Güya Mursi'nin gitmesi için 22 milyon kişi imza atmıştır! Söylenen budur. Çok değil bir yıl önce yapılan başkanlık seçimlerinde oy kullanan seçmen sayısı 23 milyon 600'dir. Bunların yarısından fazlası Mursi'ye oy vermiştir. Mursi darbe ile devrildikten sonra sokağa dökülen kitle, Tahrir'de darbeyi kutlayan kitleden fazladır! *"Teori dostum, gridir; ama yaşamın ölümsüz ağacı yeşildir"* olgular bunlar.

Kendine sosyalist, komünist sıfatını yakıştıranların bir görevi de, burjuva demokrasisinin sınırlarını genişletmek için mücadeledir. Burjuva demokrasisinin sınırlarını genişletmek için mücadele edilmesi, şiddete dayalı devrimin savunulmadığı, savunulmayacağı anlamına gelmez. Burjuva demokrasisi denilen şey burjuvazi açısından hep bana demokrasisidir. Burjuvaziye göre; ortada bir sandık olacak ve oylar birbirinin kopyası olan düzen partileri arasında dağılacak! En azından, sandıktan kim çıkar ise, burjuvaların çıkarlarına dokunmayacak! Seçilenler burjuva çıkarlarına dokunur ise, burjuvaların demokratlıkları oracıkta sona erer. Emperyalist burjuvazinin Mısır'da yapılan askeri darbeye sahip çıkması çıkarlarının gereğidir. Burjuvazinin ikiyüzlülüğünü teşhir ediyoruz. Bir yandan seçimlerin demokrasinin gereği olduğu söylenecek, diğer yandan seçimle işbaşına gelmiş Mursi askeri darbe ile iktidardan uzaklaştırılacak! Altınoğlu'nun sosyalizm, komünizm adına darbe savunuculuğu yapması utanç vericidir.

Devam edelim, yazar şöyle ediyor: *"Generallerin yönetime el koyması biçimsel olarak elbette bir askerî darbedir ve Mısır gençliği ve halkının bu generaller-*

le de hesaplaşması gerektiği/ gerekeceği açıktır." Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu! Mısır'da yapılanın askeri darbe olduğu söylemimize karşı çıkacaksın, diğer yandan biçimsel olarak askeri darbe olduğunu söyleyeceksin. Ne demek bu? Biçimsel olarak darbe de, içerik olarak başka bir şey mi?

"Gerek Mursi/ Müslüman Kardeşler yanlısı Türk politikacı ve analistler ve gerekse sözüm ona onların karşıtlarının büyük çoğunluğu asıl belirleyici olgunun, yani demokrasi, özgürlük, eşitlik talepleriyle sokaklara dökülen milyonların tarihsel devrimci eylemini görmemekte, onun üzerini örtmekte ve dikkatleri inat ve ısrarla ordu-Müslüman Kardeşler çatışmasına çekmeye çalışmaktadırlar."

Bu değerlendirme "milyonların tarihi eylemi" diye adlandırılan hareketin nasıl kullanıldığını görmeyen, Mursi'yi gerçek deviren gücün devlet iktidarını elinde tutan ve onu kaybetme tehlikesini gören askeri ve sivil bürokrasi olduğunu, bürokrat devlet burjuvazisi olduğunu, en başta ordu olduğunu görmeyen, isteğini gerçek yerine koyan bir değerlendirmedir. Gerçekten demokrasi ve özgürlük isteyen, devrimin sürdürülmesinden yana olan güçler açıkça kullanılmıştır. Yüz binler darbeci orduya "ordu millet el ele!" sloganlarıyla alkış çalmış; Adeviye üzerine saldıran ordunun saldırıları Tahrir'de kutlamalarla karşılanmıştır. Ne yazık ki olan budur. Evet, *"Teori dostum, gridir; ama yaşamın ölümsüz ağacı yeşildir."*

Garbis Altınoğlu, iktidar kavgası yürüten burjuvazinin, kendi aralarındaki çelişmeleri görmüyor. Mısır'da, gerçek iktidar sahiplerinin en başta ordu olduğu gerçeğini atlıyor. "Milyonların tarihsel devrim eylem"lerinin görülmediğini iddia ediyor! Milyonlar neden alanlara çıktı? Artık biz bu sistemde yaşamak istemiyoruz, başka bir sistem talep ediyoruz mu dediler? Hayır. İslam soslu muhafazakâr demokrasiyi savunan Müslüman Kardeşlere karşı alanlara çıkıldı. Ocak 2011'de Baasçı faşist bürokrat elit, halk ayaklanmasının sonucunda Mübarek'i bir kenara koymak zorunda kaldı. Mursi, başkanlık koltuğuna oturduktan sonra, yerleşik iktidar sahiplerinin egemenliklerinin kırılması için adımlar attı. Bu adımların atılması, yerleşik iktidar sahiplerini rahatsız etti. Mursi'nin yeni Anayasa'nın hazırlanması aşamasında, ordunun yetkilerini geçici olarak kendinin üzerlenmesini istemesi ile ordu ve bürokrasinin esası ile Mursi arasındaki geçici ittifak da bozuldu. Mısır'da olan budur. Kitleler diktatörlere karşı ayaklanıyor. Diktatörler yıkılıyor ama yerine yenileri geliyor. Halk hareketlerinin en önemli eksikliği, bilinç ve örgütlenme seviyesinin geriliğidir. Bu hareketlerde, komünist örgütlenme ve önderliğin yokluğu kendisini açıkça gösteriyor.

Altınoğlu devam ediyor. Neymiş? ABD, Mısır ordusunun 3 Temmuz'da yönetime el koyma girişiminden haberdarmış! Amma ve lakin haberdar olmak *"ABD'nin yararına olduğu ve hatta 3 Temmuz darbesinin ABD'nin inisiyatifi ve aktif desteğiyle gerçekleştiği anlamına gelmez."* Mısır'da önceden tarihi verilmiş ültimatomlu askeri darbe yapıldı, buna ABD' nin hiçbir itirazı olmadı, resmi açıklamalarda bunun darbe olmadığı söylendi. Daha ne kadar aktif destek istiyorsunuz? Darbeyi ABD askerleri mi yapması lazım aktif destek için? "Bizim oğlanlar" yapsa yetmiyor mu? Sisi ve Mısır ordusu şu anda ABD açısından "Bizim oğlanlar" konumunda değil mi?

Mübarek döneminde de, daha sonraki süreçte de, Mısır'da gerçek iktidar

sahibi ordu idi. Mısır ordusunun, ekonomik imparatorluğa sahip olduğu gerçeğini Altınoğlu da tespit ediyor. Tespit ediyor ama yanlış sonuçlar çıkarıyor. Emperyalizmde dostluk yoktur, çıkar vardır. Mübarek, ABD'nin uşaklığını yaptığı ve istikrarlı bir yönetim sağladığı sürece, sorun yoktu. Kitlelerin despotizme karşı ayaklanması sonucu, emperyalistler uşaklarının miadını doldurduğunu düşünerek, Mübarek'i bir kenara koydular. Mursi'nin başkanlık seçimlerini kazanması ve İslam'ı referans alması, ABD'nin hoşuna gitmedi. Mursi ile ordunun çatışmasında, ABD için daha iyi uşak Mısır ordusu idi. Bu yüzden ABD tercihini ordudan yana yaptı. Darbe sonrası ABD'nin yaptığı açıklamalarda ordunun demokrasiyi getireceği iddia ediliyor! İlerici darbe yani! Garbis Altınoğlu, bu bağlamda nerede durduğunu bir kez daha düşünmelidir.

Bugün Mısırda askeri darbeyi açıkça mahkûm etmeyen "ama" açıklamalı tavırlar, bu tavırlar içindekilerin bırakalım sosyalist/komünist olmayı bir kenara, burjuva demokrasisini bile savunmadığını gösteriyor yalnızca. Nedir Mısır'da olan?

Ekim 1981'den Şubat 2011'e kadar, Mısır'da Mübarek diktatörlüğü hüküm sürüyordu. Mısır'da Mübarek döneminde de, kelimenin gerçek anlamıyla askeri bir rejim vardı. Mısır, olağanüstü hal yasalarıyla, sıkıyönetimle yönetildi. 2005 tarihinde yapılan son başkanlık seçimine kadar, yapılan dört başkanlık seçiminde de tek aday Mübarek'ti. 2005'te ilk kez çok adaylı seçim yapıldı. Fakat bu çok adaylı seçimlerde örneğin Yasaklı olan Müslüman kardeşlerin seçime katılma durumu zaten yoktu. Mübarek'in iktidarda olduğu tüm dönem boyunca, halka, muhalefete baskı ve zulüm uygulandı.

Arap baharının Mısır'a kitle eylemleri ile yansıması, yığınların rejime biriken öfkesinin patlaması, rejimi bir bütün olarak tehdit eder duruma gelmesi, hem emperyalistleri hem de orduyu Mübarek'i "feda" etmeye zorladı. Mübarek rejimin çıkarları için "kurban" edildi. Ordu güya halk hareketinin safına geçti! Bu aslında başlayan devrimin önünün kesilmesi anlamına geliyordu. "Kurtarıcı" güya milli ordu idareye güya geçici olarak, demokrasi getirme sözleriyle el koydu. Mübarek'in devrilmesinin ertesinde, üç aşamalı parlamento seçimleri yapıldı. 28 Kasım, 4 Aralık 2011 ve 3 Ocak 2012'de yapılan ve eski rejimin kendi kazanması için koyduğu kurallar, onların belirlediği seçim yasası çerçevesinde yapılan seçimlerde, "Müslüman Kardeşler"in seçim ittifakı olarak gösterilen "Hürriyet ve Adalet Partisi" %37,5 oy oranı ile birinci parti oldu. HAP, seçimlerle gelen 498+ Askeri Yönetimin atadığı 10 olmak üzere 508 sandalyeli parlamentonun 235 sandalyesini elde etti. Aynı seçimlerde Mursi'den daha dinci, açıkça şeriat yanlısı, Salafist Nur Partisi aldığı % 27,5 oyla,123 milletvekilliği kazandı. Bu Mısır'da ilk defa İslamcıların da kendi partileri ile katıldığı seçimlerdi. Kurallar eski rejim tarafından belirlenmişti. Onlar için İslamcıların seçim kazanması felaketti. Bunu engelleyebilmek için bir dizi oyun da yapıldı. Kimi adayların seçime katılması vetolarla engellendi vs. Buna rağmen seçimlerden İslamcılar büyük bir çoğunlukla, Müslüman Kardeşlerin AKP'nin benzer partisi olan "Hürriyet ve Adalet Partisi" birinci parti olarak çıktı.

Başkanlık seçimlerinin ilk turu 23-24 Mayıs 2012'de yapıldı. Eski rejimin ve Askeri Şura'nın adayı Ahmet Şefik %23.66, Mursi ise %24.78 oy aldı. Başkanlık seçiminin ikinci turu öncesinde, parlamento için

yapılan seçimler eski rejimin önemli kalelerinden biri olan Anayasa Mahkemesi tarafından 14 Haziran 2012 de alınan bir kararla " belli bölümlerinde geçersiz" ilan edildi. Ülkenin gerçek yöneteni durumunda olan "Askeri Şura", ikinci turun başladığı gün olan 16 Haziran'da parlamentoyu dağıttığını ilan etti. Bu açıkça Mursi'nin başkanlığına da göz yumulmayacağının ilanı, seçmenlere bir tehditti. İkinci tur başkanlık seçimleri 16-17 Haziran 2012'de yapıldı ve Mursi böyle bir ortamda yapılan seçimlerde %51.73 oy oranı ile başkanlık seçimlerini kazandı.

Garbis Altınoğlu'nu, Mısır'da şimdiye kadar kaç seçim yapılmış, kaç tanesine ne kadar insan katılmış ilgilendirmiyor. Daha önce yapılan seçimlerle karşılaştırıldığında bunlar Mısır'da hem mutlak rakam, hem oran olarak en yüksek katılımlı seçimler! İlk defa şimdiye dek tek partinin faşist diktatörlüğü ile yönetilmiş olan bir ülkede, gerçekten birçok adayın katılımı ile seçimler yapılıyor. Ve seçimlere en yüksek katılım sağlanıyor. Seçimler bağlamında, Burjuva demokrasisi denen şey bu. Bugün burjuva demokrasisinin uygulandığı birçok ülkede, seçimlere katılma oranı Mısır'da seçime katılmaya göre daha azdır.

Altunoğlu, yazdığı yazının altına bir dipnot düşüyor ve şöyle diyor:

"Aynı grup,(partimizi kastediyor -bn) *17 Haziran tarih ve "Her türlü gericiliğe karşı isyan haklıdır! Gezi direnişi haklı bir isyandır!" başlıklı açıklamasında, Gezi direnişinin AKP yanlılarıyla ulusalcılar ve faşistler arasında bir iktidar kavgasının aracı hâline geldiğini ileri sürmüş ve "Gelinen yerde biz Komünistler açıkça şimdiki eylemlerin objektif konumunun egemenler arasındaki iktidar dalaşının bir aracı olduğunu tespit ediyor, bu eylemlerin parçası olmadığımızı ilan ediyoruz" demek suretiyle direnişten çekildiklerini belirtmişti. O günden bu yana yaşananların, bu sözde radikal sol, ama özde sağcı ve teslimiyetçi çizgiyi mahkûm ettiği yeterince açıktır."*

Cımbızla alınan cümlenin üstünde şunları söylüyoruz:

"Eylemler durmadı. Gezi direnişini destek eylemleri adına bugün de Türkiye'nin birçok yanında polisle çatışmalar oluyor. Eylemler aslında süreç içinde çıkış noktasındaki taleplerinden hedeflerinden uzaklaşmış, başka bir içerik kazanmıştı. AKP'ye karşı kazanılan zafer ertesinde gelinen yerde artık bu içerik bu yeni eylemlerin belirgin içeriğidir.

Gezi parkı direnişinde tüm AKP karşıtları bir eylem içinde birleşmişti. Bu bağlamda hareket içinde ulusalcılar, nasyonal sosyalistler, darbeciler, AKP hükümetinin yayılmacı dış politikasından rahatsız olan kimi yabancı güçler ve uzantıları vs.de hareketi kendi çıkarları doğrultusunda araç olarak kullanmaya çalıştılar. AKP hükümetini seçimlerle iktidardan uzaklaştırma umudunu neredeyse bütünü ile tüketen Kemalist faşist güçler için Gezi direnişi bulunmaz fırsat olmuştur. Bunlar güya Geziye destek adına bu hareketi yoğun bir biçimde milliyetçiliğin, ırkçılığın, Türkçülüğün, Kemalizmin, propagandası için kullanmışlardır. 'Ne Mutlu Türküm Diyene' 'Mustafa Kemalin askerleriyiz' sloganları giderek neredeyse 'Tayyip istifa', 'Hükümet istifa' sloganları ile birlikte şimdiki hareketin başat sloganları haline gelmiştir. Tayyip istifa sloganı atanların büyük bölümünün pozitif bir iktidar sloganı, sunduğu bir alternatif yoktur. Bugünkü şartlarda, bu Parlamento bir askeri darbe ile dağıtılıp, seçimler yasaklanmadıkça Tayyip'siz bir hükümetin de bir başka AKP hükümeti olmasından başka bir alternatif de yoktur gerçekte. Nasyonal Sosyalist

derin devletçilerin sunduğu iktidar alternatifi olan Milli Meclis, Milli hükümet bir askeri darbeye çağrıdır gerçekte.

Bunun öncelikle bugün demokrasi ve devrim mücadelesi verdiğini sanarak iyi niyetle ortamı geren ve bugünkü şartlarda Türkiye'yi her iki tarafında egemenlerin birbirinden berbat iktidar alternatiflerinin bulunduğu gerici bir iç savaşa veya bir askeri darbeye doğru gelişme potansiyeli taşıyan çatışmacı eylemleri sürdürenler tarafından iyi kavranması gerekir.

Faşizme karşı-Faşistlerle birlikte- omuz omuza savaşılmaz!

Özgürlük ve Demokrasi, düşmanı ırkçı nasyonal sosyalistlerle birlikte kazanılamaz!

Gelinen yerde biz Komünistler açıkça şimdiki eylemlerin objektif konumunun egemenler arasındaki iktidar dalaşının bir aracı olduğunu tespit ediyor, bu eylemlerin parçası olmadığımızı ilan ediyoruz."

Direnişten çekilmişiz! Öyle diyor! Biz ise başka bir şey söylüyoruz: Direniş denen şeyin içeriği bağlamında, bunu kendi iktidar dalaşları için kullananlar olduğunu, bizim bu içerikli bir direnişte taraf olmadığımızı, bizim tarafımızın devrim tarafı olduğunu söylüyoruz. Eylemler içine, bu düşünceleri taşıyacağımızı söylüyoruz. Kemalistlerle ellerinde Türk bayrağı,"faşizme karşı omuz omuza" "Mustafa Kemal'in asker" ciliğini oynamayı, devrimcilik, sosyalistlik, direniş adına savunanlar yanlış yapıyorlar.

Garbis Altınoğlu, kitle kuyrukçusu bir çizgi savunuyor. Hareketin bereketli olduğu, nihai amacın hiçbir şey olduğu noktasına varıyor. Neden? Gelişen kitle hareketlerinin niteliği, yönelimi, hedefleri ve içeriği o kadar önemli değil! Hareket varsa, mutlaka orada bereket vardır anlayışı öne çıkarılıyor. Harekette olmayan özellikler, harekette varmış gibi gösteriliyor. Bunun sonucu olarak ta, "devrimci isyan", "halk ayaklanması" vb tespitleri yapılıyor.

Gezi Parkı direnişi, çevreye duyarlı olan bir grup gencin haklı bir eylemi ile başladı. Ağaçların kesilmesini önlemek, doğanın korunması ve yeşile sahip çıkmak bu grubun talepleri idi. Bunun için Gezi Parkında nöbetler tutuldu, kepçelerin önüne yatıldı. AKP polisinin, bu eylemcilere barbarca saldırması sonucu, eylemler bütün şehirlere yayıldı. Türkiye'ye yayılan eylemler, direnişin çıkış noktasındaki taleplerinden ve hedeflerinden uzaklaştı. Eylemler, Tayyip Erdoğan'ın istifası ve hükümete karşı eylemlere dönüştü. AKP karşıtı cephe, bu eylemler içerisinde bir araya geldi. Türkiye'ye yayılan eylemlere damgayı devrimciler değil, AKP karşıtı cephe vurdu. Eylemlerin içeriği sistemin temellerine değil, AKP hükümetine karşı yöneldi. AKP'yi seçimlerle iktidardan uzaklaştırma umudunu kaybedenler, Gezi direnişine dört elle sarıldılar. Bu eylemlerde, Ergenekon takımı, ulusalcı sosyalistler, tüm Kemalist faşistler boy göstermeye başladı. Bu güçler Gezi direnişini, milliyetçiliğin, ırkçılığın, Türkçülüğün, Kemalizmin, propagandası için kullandılar. Gezi direnişini, AKP'ye karşı iktidar mücadelesinin bir kaldıracı olarak kullananların yanında devrimciler yer almaz, almamalıdır. Sistemin temellerine yönelmeyen, sadece AKP hükümetine karşı yönelen ve bu yönelişte yoğun olarak, milliyetçi, ırkçı ve Türkçülüğün propagandasını yapanların yanında saf tutulmaz. Devrim kavgası, faşistlerle, ulusal sosyalistlerle ve milliyetçilerle birlikte verilmez.

Bu anlatımlardan sonra, teslimiyetçi ve sağcıların kim olduğu ortaya çıkıyor. Altınoğlu, bunları sosyalist, komünist olma adına yazıyor. Altınoğlu burjuva görüşleri anlatıyor. Bu görüşlerin, sosyalizm ve komünizmle hiçbir ilgisi yoktur.

3 Ağustos 2013

AKP'NİN „İLERİ DEMOKRASİ" MASKELİ FAŞİZMİNE HAYIR! EGEMENLERİN İKTİDAR DALAŞINDA PAYANDA OLMAYA HAYIR! UMUT GERİCİLİĞİN HER TÜRÜNE KARŞI İSYANDA… KURTULUŞ DEVRİMDE!

"HER YER TAKSİM!"

Bu şiarla yalnızca Türkiye'de değil, Avrupa'nın birçok ülkesinde de on binlerce insan sokaklara çıktı. "Her yer Taksim!" en başta haklı bir isyanın şiarı. Kapitalist rant için 'ben çevre mevre dinlemem' diyen bir anlayışa isyanın şiarı. 'Ben seçimle iş başına geldim, çoğunluğa sahibim, o halde her istediğimi yaparım', 'demokrasinin gereği budur' diyen bir zihniyete karşı isyanın şiarı. "Seçilmiş Padişah" türü bir yönetim anlayışına karşı bir isyan. "İnsanların hayat tarzına karışılmasın!", "Kimse kimseye kendi hayat tarzını dayatmaya kalkmasın!" söylemleriyle yola çıkanların, iktidara yerleştiklerinde kendi hayat tarzlarını herkese dayatmaya kalkmalarına karşı isyanın şiarı. Kentlerine sahip çıkan, kendi yaşam alanlarında yapılacak düzenlemeler konusunda söz sahibi olmak isteyenlerin şiarı.

"Her yer Taksim!" şiarı altında yaygınlaşan, AKP hükümetine karşı şimdiye kadarki en direngen kitlesel halk hareketinin çıkış noktası, "Taksim Gezi Parkı Direnişi" ve bunun faşist şiddetle ezilmeye kalkılması oldu. Her tarafı beton yığını olan Taksim meydanındaki tek ve küçücük yeşil alanın da Osmanlı dönemine ait bir kışlanın yeniden inşası sürecinde yok edilme tehlikesine karşı çıkan; içine AVM yerleştirileceği söylenen bu bina inşası için sökülmek istenilen ağaçları korumak amacıyla Gezi Parkını işgal eden, barışçı sivil itaatsizlik eylemi içindeki az sayıda genç eylemcinin üzerine Polis Tomasıyla, copuyla, panzeri ile gazıyla hunharca, barbarca saldırdı. Çadırlar yakıldı. Eylemciler yerlerde sürüklendi, gazlandı, dövüldü. AKP'nin laftaki "İleri Demokrasi" sinin, gerçek faşist yüzü gazcı polislerin suretinde bir kez daha görüldü. Eylemciler yılmadı. Gezi yeniden işgal edildi. Gezi duvarının yıkılma çalışması, sökülen ağaçlara yenilerinin katılması, iş araçlarının önüne bedenler yatırılarak engellendi. Polisin "intikamı" sabah saatlerinde bu kez daha yoğun şiddetle geldi. Bu faşist şiddet İstanbul'da ve onlarca ilde şimdi 10 yılı aşkın süre iktidarda olan AKP'ne karşı birikmiş olan öfkenin sokaklara taşması için bardağı taşıran son damla oldu. İstanbul'un her bölgesinden binlerce insan Gezi Parkı direnişi ile dayanışma için Taksim'e aktı. 1 Mayıs'ta bütün İstanbul'da adı konmamış sıkıyönetim ve yoğun faşist saldırılar ile işçilerin Taksim'e çıkmasını engellemeyi beceren AKP hükümeti, onun polisi bu kez de bu işi becerecekleri sandılar. Yanıldılar. Taksim ve çevresinde atılan gazdan göz gözü görmez olmasına, polis gaz stokları tükenme noktasına gelecek kadar gaz sıkmasına rağmen, birçok insan gaz kapsülleri ile yer yer ağır yaralanmasına rağmen, yüzlerce yaralı ve tutuklamaya rağmen, direniş şiddetin dozunun artmasına paralel olarak genişledi. Taksim'de halk direnişi dalga dalga bütün Türkiye'ye yayılmaya başladı. Sonunda polis Taksim'i eylemcilere terk etmek zorunda kaldı.

İLK YENİLGİ

Bu, 10 yıldır her seçimde daha büyüyerek iktidara gelmesi ile ve "askeri vesayeti yıkmış olmak" iddiasıyla övünen, Türkiye'ye "İleri Demokrasi" getirdikle-

ri palavraları ile taraftarlarını kandıran AKP hükümetinin, en başta da AKP-başkanı başbakan Erdoğan'ın ilk yenilgisidir. Seçim sandığını demokrasinin tek göstergesi sananlara, sandıkta kazanılan çoğunlukla her konuda sınırsız yetki alınmış olduğunu sananlara, sivil itaatsizlik eylemleri ile direniş ile her şeyin sandık çoğunluğu ile hal edilemeyeceği gösterilmiştir. Bir yandan "Ben 76 milyonun başbakanı"yım diyen ve fakat diğer yandan kendine karşı öfkesini dile getiren on binlerce, yüz binlerce insanı hiçe sayan; çevre korumacı ve kentine sahip çıkan barışçı bir sivil itaatsizlik eylemini gazla, ateşle, dayakla, gözaltı ile vb., açık terörle, faşizmle ezdirmeye kalkan, ve kendine karşı muhalefeti "evde zorla tutulan halkın yüzde ellisi" ile tehdit eden Erdoğan'a "Hop" denmiştir. "Her Yer Taksim!"in gerçek anlamı budur.

"Her Yer Taksim!" çıkış noktasında ve eylemcilerin birçoğu açısından gerçek, katılımcı demokrasi isteğinin, özgürlük isteğinin, kişinin özel yaşamına devletin karışmaması isteğinin ifadesidir. Bunun için isyandır. Haklıdır!

SAHTE DEMOKRASİ SAVUNUCULARINA DİKKAT!

Gelinen yerde her yanda AKP hükümetine karşı öfke patlaması hareketi içinde, AKP'nin siyasetinden rahatsız olan her görüşten, her renkten, her örgütten insanlar var. AKP-Polisinin Gezi Parkı eylemcilerine karşı kullandığı yoğun faşist şiddet, olabilecek en geniş koalisyonu kendiliğinden oluşturdu. Bu hareketin içindeki devrimci, sosyalist, komünist örgütler, çevre korumacı Sivil Toplum Örgütleri, bağımsız sivil toplum örgütleri ve örgütsüz ve hayatlarına karışılmasından rahatsız insanların önemli bölümü, gerçekten demokrasi, özgürlük, adalet peşindeler. Bunların yan yana gelmesi gayet iyi bir gelişmedir. Fakat başlangıçta hareket içinde olmayan ve kendiliğinden gelişen hareketi kendi iktidar dalaşlarının bir kaldıracı haline getirmek isteyen güçler de var. MHP kalkıp utanmadan AKP-Polisinin "orantısız şiddet" kullanımını eleştiriyor. Demokrasi savunucusu pozlara bürünüyor. Ne sahtekârlık! Kendisi ırkçı azgın faşist olanların AKP düşmanlığı yalnızca iktidar dalaşının bir ifadesidir. Başka bir şeyin değil! CHP yürüyen direniş treninin son vagonuna atladıktan sonra, demokrasi havarisi kesilip, lokomotifi ele geçirmeye çalışıyor. CHP'nin AKP-faşizmini eleştirmesi de, direnişe sahip çıkar görünmesi de sahtekârlıktır. Bunların demokrasisinin ne menem bir şey olduğu iktidarda oldukları dönemlerden, darbe destekçiliklerinden bellidir. İP, TGD, HKP gibi Nasyonal Sosyalist ve darbe kışkırtıcısı örgütler, hareket içinde boy gösteriyor, halkın bir kesiminin, en başta kentli genç insanların haklı isyanını yeni bir darbe kışkırtması için kullanmaya çalışıyor. Aydınlık her zaman yaptığı palavra ajitasyon jargonu ile "Taksim'i aldık, Geliyoruz!" başlığı atıyor! Atatürk resimli Türk bayrağına sarılmış kimi kendini bilmezler, BDP bayrakları ile Taksim'e gelen bir gruba saldırmaya kalkabiliyor. Bu sahte demokrasi savunucusu güçlerden sakınılmak zorunda, bunlar hareket içinde teşhir ve tecrit edilmek zorundadır.

Özgür ve bilinçli bireyler ne "Mustafa Kemal'in Askerleri", ne de "Erdoğan'ın Askerleri" değildir. Onların tercihi Kemalist faşizm ile dinci faşizmin arasındaki tercih değildir, olamaz!

ANLAYANA…

"Taksim Gezisi Eylemi" ve ardından gelişen ve hâlâ süren toplumsal olaylar anlayana çok şey anlatıyor, çok ders veriyor. Kendisini adeta seçilmiş sultan gören Erdoğan'a "kendine çeki düzen ver!", "görevin olmayan işlere karışma!", "İnsanların özel hayatını belirlemeye kalkma!", "Kendi hayat tarzını tüm topluma dayatmaya kalkma!", "demokrasi azınlığı yok saymak değildir", "Mağrur olma Erdoğan, senden büyük halk var!" diyor. AKP iktidarına, demokrasi mücadelesini faşizmle ezemezsiniz, biz korku duvarını aştık diyor. Burjuvazinin muhalif partilerine "siz bizi temsil etmiyorsunuz" diyor. Ve bütün sosyalist, komünist, devrimci örgütlere, yepyeni, tanımadığınız bir kuşak geliyor. Bizleri örgütlü bir mücadeleye kazanmak için çok daha fazla ve yeni yöntemler ve araçlar kullanarak çalışmalısınız, diyor. Biz kendimiz gereğini yapacağız. Erdoğan'ın şimdilik en ufak bir ders almadığı, hareketten hiçbir şey anlamadığı, Fas, Cezayir, Tunus gezisi öncesi yaptığı değerlendirmelerden belli. "Tencere tava, Hep eski hava!" 28 Şubat önce darbeci-

lerin örgütlediği hareketlere; Gül'ün cumhurbaşkanlığının önlenmesi için yine darbecilerin başını çektiği Cumhuriyet mitinglerine atıfta bulunarak: "bunları daha önce çok gördük" değerlendirmeleri, Taksim Gezisi Hareketinin bunlardan çok değişik olduğunu görmeyen bir aymazlıktır.

Bunun geri planında bir zihniyet yatmaktadır. Bu zihniyet aslında T.C. devletinin genetik kodunda var olan tek adam yönetimi ve tek tip insan yaratma projesidir. Adamlar değişmekte, ama her dönemde yöneten Tek Adam olmaktadır. Erdoğan şimdi(lik)

ikinci Atatürk'tür. Aslında sonuçta Sultan Süleyman, Yavuz, Fatih düzeyinde anılan I.Tayyip olmaktır rüyası! Tek tip insan yaratma projesinde de tip değişmekte, fakat teklik kalmaktadır. Dün Homo Kemalistus idi Türkiye'nin tek tip insanı. Bunlardan hâlâ epeyi var. Erdoğan AKP'si şimdi iktidarını onun yerine, batılı emperyalistlerin de onayıyla Homo Light-İslamicus'u geçirmeye çalışıyor. Gezi işgali bu kalıpların dışında, bireyliklerinin bilincine varmış, bunun kabulü için sivil itaatsizlik eylemi yapan insanların hareketi idi, öyle başladı. Gelişmeler ülkelerimizde bu insanların artık artan ölçüde "biz de varız" dediğini gösteriyor. Ve bu çok sevindirici bir gelişme.

"YAŞAMAK BİR AĞAÇ GİBİ TEK VE HÜR VE BİR ORMAN GİBİ KARDEŞÇESİNE"

Hasretleri bu olan bir avuç insan işgal etti Gezi'yi. Onlara hunharca saldırdı polis. Faşist saldırıyla ezmeye çalıştılar. Fakat bu hasreti öldürmeyi kimse başaramadı, sultan bozuntuları da başaramaz. Bu hasreti gerçek hale dönüştürmek elimizde. Bunun için hiçbir baskıya boyun eğmeme, direnme ilk adımdır. Mücadele etmeden, direnmeden hiçbir hak kazanılamaz. Hiçbir zulüm durdurulamaz. Fakat bu ilk adımda kalınmamalıdır. Mücadele içinde aynı zamanda öğrenmeliyiz. Bilinçlenmeliyiz. Bilmeliyiz ki, eğer mücadele yalnızca burjuvazinin şu veya bu hükümetine karşı mücadele olarak yürütülürse, yalnızca burjuvazinin bir başka hükümetinin iş başına gelmesiyle sonuçlanır. Mücadele bir bütün olarak sömürü sistemini hedeflemelidir. Gerçekten hür ve kardeşçesine bir hayat kapitalizmin egemenliği şartlarında mümkün değildir. Sömürü düzeninin alternatifi sosyalizm-komünizmdir. Gerçek demokrasi de ancak işçi sınıfının önderliğinde devrimlerle kazanılacaktır. En basit hak mücadelesinde bile, bu gerçeği bir an akıldan çıkarmamalıyız, unutmamalı, unutturmamalıyız. Yine bilmeliyiz ki, kapitalizmi yıkma mücadelesinin gerçek öznesi üreten, bütün değerleri yaratan sınıf, işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı önderliğinde emekçi sınıflar harekete geçmeden, sömürü sistemlerini devirmek mümkün değildir. Bütün bunları öğrenmek, bilinçlenmek de yetmez. Örgütlenmeliyiz. Örgütsüz bir halk egemenler için kolay avdır. Örgütlü halk ise yenilmezdir. Bolşevik Partide örgütlenme proletarya önderliğinde devrim için olmazsa olmaz şarttır.

MÜCADALE – ÖĞRENME – BİLİNÇLENME – ÖRGÜTLENME… GÖREV BUDUR!

3 Haziran 2013

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)

GEZİ DİRENİŞİ
HAKLIDIR!
ÖĞREN,
BİLİNÇLEN,
ÖRGÜTLEN,
MÜCADALE ET!